

Jáde Pentagram

Online M.A.G.U.S. fanzin

Tartalom

<i>Előszó</i>	2.
<i>Ragadozókrónika</i>	2.
<i>A lovak Yneven</i>	6.
<i>Bosszúatlan sérelmek</i>	18.
<i>Interjú Alan O'Connorról</i>	23.

Impresszum

<i>Főszerkesztő:</i>	<i>Sonko</i>
<i>Szerkesztő:</i>	<i>Ceriale</i>
<i>Cíkkírók:</i>	<i>Sonko, vasudan</i>
<i>Képek:</i>	<i>Bors József, Tíkó Péter</i>
<i>Külsőségek:</i>	<i>Ceriale</i>

jadepentagram@gmail.com
www.jadepentagram.atw.hu

Előszó

Nos, végre kész lettünk a Jáde Pentagram első számával. Négy cikket írtunk, és sok munkánk fekszik benne - remélem ezt ti is így fogjátok érezni. Próbáltunk törekedni arra, hogy kiemelkedjünk a kockásfüzetes sablonagymenések sorából. A fanzint nem terheltük játéktechnikával - feleslegesnek éreztük, és úgy gondoltuk, csak vitát szülne.

Ynev világa hatalmas, és mindig akad valami újabb felfedeznivaló rajta. Mi is azon munkálkodunk, hogy gazdagabb, és teljesebb legyen ez a világ. A fanzinba a Ti írásaitokat is nagyon szívesen várjuk - akármilyen színvonalas munkát. Az első szám remélem tetszeni fog - és azt is, hogy megérjük a másodikat.

Egy pár szót a tartalomról: a Lovak Yneven egy átfogó cikk, amely a lovakkal, lófélékkel kíván foglalkozni, kissé behatóbban. A ló nem csupán egy utazásra használt szerkezet, hanem érző lény, és gyakran hű társ is - a cikkben pedig sokmindent megtaláltok ezekről az állatokról.

A Ragadozókrónika egy khál önvallomása, és lelki vívódása vasudan tollából. Az interjúról nem mondanék túl sokat - itt nem rajtunk van a hangsúly. Végezetül a Bosszúlatlan sérelmek c. novellámat venném - amely egy lejátszott történet novellaformába öntése. Ha valaki párhuzamot vél felfedezni egy bizonyos Magus regénnyel - nos, nem véletlen, és nem tagadom, az inspirált. Hogy melyik az? Aki elolvassa, biztos rájön, aki nem... az magára vessen.

Kellemes olvasást, líthas, a'frad, meg ilyenek:

Sonko,
főszerkesztő

Ragadozókrónika

Dobb.

A kezdetleges tutaj hangos roppanással kettétört a sziklán.

Dobb.

A testem az őrjöngő folyam habjai közé vágódott, és nem sokkal később a fejem felett a farönkök maradványait maga alá gyűrte a gyorsan ereszkedő mennyezet.

Dobb.

A csontjaim hangos koppanása visszhangzott a fejemben, ahogy a spirálisán zubogó tonnányi víz majdnem kerékbe törte a testemet. A folyam hangja beleásta magát az agyamba, már az agyam tekervényei közt vágatott, a koponyám falát ostromolta. A kavargó víz majdnem úgy zúzott, mint a sziklák.

Dobb.

A tomboló áradat hőmérséklete felszökött. Ahogyan a hóforrásba sodort, éreztem, amint a bőröm felhólyagzik a bugyborékoló vízben. Élve megfőni még a halálra zúzódásnál is kellemetlenebb lehetett, de én akkor mégsem ezen gondolkodtam. Egyszerűen nem voltak már ilyen bonyolult gondolataim. Az egyetlen ami megtartott az ájulás határán, az a puszta, tudattalan túlélési ösztön volt. Élő zárványként száguldottam az elemek tömegében.

Dobb.

A jéghideg víz olyan erővel mart bele az égési sebeimbe, mintha eltökélt szándéka lenne, hogy darabokra szaggat. A sokk olyan erős volt, hogy még kábáságomban is összerándultam és kinyitottam a szemem. Mintha fényt láttam volna, de olyan bizonytalan és olyan múlandó volt, hogy akár még én is sugározhattam volna a puszta jelenlétemmel. Ám a fénynek még az emlékét is elsöpörte a sziklákön megtörő víz földrengető dübörgése. A tagjaimat és az élethez kötő pányvákat megfeszítve vártam a sziklák megújuló ostromát – éreztem persze, hogy ez pontosan ugyanannyit ér, mintha a fejemet tartanám előre. Az Uohro-Athar a túlvilág folyója a népem szemében. Rituálisan már halott voltam, és úgy

éreztem, hamarosan valójában is az leszek. Amikor egy szikla végül inszakasztó erővel a vállamnak vágódott, egy villanással kialudt a világ.

Dobb...

Khag város levegője remegett a déli hőségben. A száraz, köhögésre ingerlő por a levegőben mindenkit az otthonába űzött, az ablaktáblák is csak a magas kőtornyokban maradtak nyitva. Engem is csak a gazdag zsákmány reménye tartott odakint, hiszen – ahogyan nekünk is – a vadaknak is ilyenkor esett legjobban a hús víz. Szerencsére a vadászat nem tartott sokáig, hamarosan egy őzzel a vállamon gyalogoltam hazafelé. Ám úgy festett, nemcsak én járok a perzselő órákban az utcán. A két alak már régóta követett legjobb tudása szerint bujdosva, amikor végül az egyik kihalt utcán elém álltak valójukban is. Ghorok és Arsat. Két fanatikus barom. Az emberek gyakran általánosítanak. Azt hiszik minden khál ugyanolyan. Pedig – ha ritkábban is, de nálunk is vannak szemét alakok. Arsat Khag őrzésének fia volt, és gyűlölt, amiért jobban küzdöttem nála. Jog szerint a legjobb harcosnak kellett volna lennie, de a Vér közbeszólt – és ez mindennél jobban dühítette. Gyakran próbálta elterjeszteni, hogy erőm démoni hagyaték, eddig sikertelenül. Most úgy tűnt, a saját kezébe akarja venni a dolgokat. Megosztva e terhet persze Ghorok társával, akit valamiért fenemód elbűvölt a rangja.

- Üdvözet, Gwen!

- Neked Gwen Darr'Khan.

- No, ne légy ilyen morcos Gwen, hiszen ... vadászni jöttünk. - Megroppantotta a csuklóit. Ketten voltak és frissek. Felkészültem.

- Bízz benne, hogy a karmaid is vannak olyan élesek, mint a nyelved – vettem oda neki.

Nem vesztegette az időt válaszra, nekem rontott. A hátamon hordott vadat hozzávágtam, ami a maga egy mázsájával lefoglalta egy pillanatra. A csicskája karját a hónom alá fogva állsúcson vágtam a tenyeremmel, majd kisöpörtem a lábát. A földre zuhanó test köpönyege alatt fegyver villant – a rohadék magával hozott egy ghost! Ám ezen most nem volt túl sok időm töprengeni, mert e pillanatnyi tétovázás jutalma is egy hatalmas csattanás formájában anyagiasult a tarkómon. A világ egy pillanatra megtántorodott, s ahogy féltérdre rogytam, elkerültem a fejem felett kaszáló lábat. Kihaszántam az alkalmi előnyt fél kézre támaszkodva páros lábbal mellbe rúgtam a merénylőt. Fájdalmas nyekkenéssel terült el, én pedig hozzáugrottam, hogy harcképtelenné tegyem. Ekkor fémes suhanást hallottam a hátam mögül. Biztosan éreztem, hogy már nincs sok időm. Szinte láttam a hátam felé közeledő pengét – nem tétováztam. Kirántottam Arsat ghonját, és a fegyvert megpördítve hátradöftem. Éreztem, ahogy a kard lelassul és megakad. Lassan megfordultam. Ghorok kidülledt szemébe néztem. A szúrásra emelt penge hegye az orrom előtt néhány ujjnyival hintázott. A harcos alig rebbenő szemmel meredt rám. A szája szegletéből vérpatak kezdett csorogni, foltot ejtve bundáján. Lassan, hitetlenül, lenézett a sebére. A khál tüdejében rezzenetlenül állt a fél hosszúig bedöfött kard. Nyögött néhányat, mintha beszélni próbálna, de a torkából csak újabb vérpatakok fakadtak... Hátralépett, majd elvágódott. A keze még rándult néhányat.

Lassan néztem csak vissza Arsatra, sejtván mi következik, ám mégis megdöbbenett. Nem fájdalom ült az arcán, nem is gyász. Még csak harag sem. Mosolygott. Megveregette a vállam.

- Most kicsinállak. - tette hozzá kedélyesen. Hátat fordított és kissé sántikálva elballagott.

A döbbenet és a harag kavargott bennem. Pusztá kézzel szorítottam a pengét, hogy kiserkent a vérem. A kard egyre jobban a húsba vájta magát, ám a szemem még mindig a sarkon beforduló Arsatot követte. Ha akkor megölöm, valóban nem vagyok több orvgyilkosnál. Ahogyan a kard elakadt a kézcsontban, nem szólaltam meg. Sokkal szentebb eskü volt ez annál, hogy szavak kísérik. Sokkal nagyobb bosszú. A saját vérem végigcsorgott ellenségem fegyverén, de csak annál jobban szorítottam az élet. A kard kettétört.

Azonban az a másik háború, amit Arsat vívott nem nekem való volt. Végül elítéltek, amiért megöltem Ghorokot, és ezt a fegyver segítségével megpróbáltam Arsatra kenni. Az árnyakból ölni súlyosabb bűn, mint nyíltan gyilkolni. A becsület elvesztése súlyosabb büntetés, mint a halál. Száműzetésre ítélték.

Hideg, maró érzetre eszméltem. A fény elvakított, a levegő elkábított, a vízesés robaja miatt pedig végképp érzéketlen bábként zuhantam alá. Csak halványan pisllakoló tudattal gondoltam arra, hogyha eddig sikerült, akkor talán a kövek sem zúznak szét odalenn. Nem örültem neki.

A következőnek a parton tértem magamhoz. Nagy nehezen felemeltem ólommal változott fejem. Egy vörös folt közepén hevertem, a talpamat víz mosta. Néhány jókora seb éktelenkedett a testemen, rajtuk apró, szürkés kis állatok – nyüvágó madarak. Nyugodtan hátrahajtottam a fejem és ismét elájultam.

Talán a termálvíz, talán a madarak áldásos munkája hatására, de felgyógyultam. Sokszor álltam azokon a heteken órákat a zuhatag feletti sziklán lefelé bámulva. Akkor senki sem volt, aki gyászaldt énekeljen értem. Akkor senki sem volt, aki visszahúzzon. Könnyű lett volna megtenni. Talán éppen ezért nem tettem. Egyetlen dologra ugyanis tisztán emlékszem. Egyszer, egyszer már ugrani akartam. Kitértam a kezeimet, és megláttam két heget. Két heget, melyek máig nem gyógyultak be. Hosszú vágások futottak a tenyereimen.

Az erdő terített asztal ismerői számára. Márpedig én vérbeli vadász voltam. Hónapokat éltem ott magányosan, amíg megláttam életem első embereit. Először nem tudtam, mik lehetnek, de lassan derengeni kezdett valami régről. Tworctha' tta... suttogtam a rejtélyes ősi szót a fogaim közt - szolgafaj...? Hirtelen ellenállhatatlan késztetést éreztem, hogy jót tegyek ezekkel a lényekkel. Törekénynek tűntek, mint egy őz, és aprónak. Valamilyen leponyvázott szekeret húzattak két állattal. Napokon át követtem őket egyre jobban érdeklődve. A harmadik napon figyeltem fel azokra, akik szintén őket követték. Ők is emberek voltak, ám láthatóan vadászok. Állhatatosan, nyom nélkül és néha még nekem is nehezen láthatóan jártak a nyomukban. A hatodik napon lecsaptak. Négyen voltak és jól küzdöttek. Kettő a másik táborból még fel sem ismerhette, hogy megtámadták, már halott volt. A zavart és pánikot kihasználva egyetlen foglyot ejtettek, majd veszteség nélkül vonultak vissza. Egy messzi tisztáson pihentek meg újra, és a rabot kikötötték egy fához. Akkor még nem értettem, mit mondtak, ma már tudom. Egy szikár, fekete köpenyes alak lépett a fogoly elé. Hideg volt a hangja. Nem gyűlölte a másikat – megvetette:

- Beszélj!

- Háát... Az elf meg a törpe bemennek a kocsmába... - A köpenyes csak az ujjáival dobolt a karján -, tehát aszongya' a törpe, „Hé csapos, hozzá' mán' a... - A vallató egy pillanatra a halántékára csúsztatta az ujjait, mire a fogoly nyomban felsikoltott.

A fegyverek megborzongtak, egyikük hátrált egy lépést. Gondterhelten pillantott körül, majd kissé nyugodtabban bizonyosodott meg róla, hogy senki sem hallotta a sikolyt.

Én hallottam. A karmaim haragomban az ágba vástak, amin ültem. Undorító volt, amit a köpenyes művelt. Nem volt harcoshoz méltó. De legfőképpen az Arsat-féle rohadékokra emlékeztetett. Ahogyan ő... harcolt.

- Na most, mi az faragvány?

- Tudod, minket bíztak meg Doranban a szoborkert felállításával... - préselte ki kettéharapott ajkán keresztül az erőtlén viccet a harcos.

- Halál vicces. Mit gondolsz, tudsz nagyobbat ordítani?

A fogoly megint üvöltésre nyitotta a száját a kintől, ám most valami még az ő hangját is elnyomta. Az erdőn fülsüketítő dübörgés robbant végig, ahogy bömbölve támadásba lendültem. Az első még kirántotta törét, ám használni már nem maradt ideje fegyvert a kezével együtt a szegycsontjába zúztam csapásommal. A másik karddal vágott felém, de szánalmasan lassú és gyenge volt. Khálok erejéhez szokott háritásom kiperdítette a fegyvert kezéből. Hamarost ő is a kard után szállt a bozóthba. A harmadik egy balegyenest kapott, amit a mögötte álló fa toldott meg még egy kicsit.

A negyedik, a szikár már éberebb volt. A zsákjához ugrott és kirántott valamit. Mire felnézett mi már messze jártunk. A foglyot a kis csapat utolsó táborhelyére vittem – még ott voltak hárman. Kettő azonnal kardot rántott. Egy deresedő halántékú, alacsony, barna bőrű alak hátra húzódott - azt gondoltam, botharcos lehet. Nem tudtam, mit mond, de szemlátomást nyugalomra intette a két kardforgatót. Hosszú ideig csak bámultuk egymást, majd letettem a sebesültet a földre, és hátraléptem.

Ekkor ismertem meg az első embereket az életemben.

Igazi életem nem lévén velük tartottam egy kis darabon, miután megbarátkoztunk kissé. Akkor azt hittem, minden ember olyan, mint ők.

Súlyosan tévedtem.

*

Abból a kis darabból hat év lett. Mindent az ég világon nekik köszönhetek. A két harcos tanított meg az ő fura fegyvereik használatára és - bár ez egyre többször esett meg - harag nélkül kelt fel a földről. A varázslónak köszönhetem azt a kevés itteni tudást, amit magaménak mondhatok. Ő tanított önuralomra is, és kordában tartott, ha rossz tanítványnak bizonyultam - ezen a különös világon nem túl nagy erény az őszinteség. Ám, ahogyan az lenni szokott, minden jónak vége szakadt egyszer.

Egy délután vártam rájuk egy erdei tisztáson - mindig hátrahagytak, vigyázzak a csomagokra, amíg ők „dolgoznak”. Kicsit késtem, de nem aggódtam - máskor is előfordult már. Akkor talán még tehettem volna valamit, de nem, csak ültem, mint egy hülye birka, aminek megparancsolják merre legeljen.

Alkonyatkor történt. Sosem kaptam még halálos sebet, de akkor úgy éreztem egy tör forog a szívemben. Rohanni kezdtem a nyomuk mentén, futottam, ahogy még soha, de minden idegszállammal éreztem, hogy késő. Elkéstem. Néhány mérföld után egy régi - talán száz esztendő - erdészházhoz, vagy határőrkunyhóhoz értem. Lepusztult, kétemeletes kőépület volt, számtalan kisebb sérüléssel. Volt azonban rajta néhány friss seb is. Hatalmas, megperzsel, cafrangos szélű lyuk tátongott a falán. Koromfoltok, karcolások mindenütt. Pár lányira a háztól egy ember ásott valami gödröt. És ott voltak. Három kiterített test az ajtó előtt, egy poros terítővel letakarva. Éreztem a szagukat. Nem kellett felemelnem a leplet, hogy megnézzem, mi lett velük. Jó a fantáziám. Lassan, remegő tagokkal lépdeltam az ásó férfi felé. - Nem vett észre, háttal állt nekem.

Az elmém ott táncolt a szakadék szélén. Úgy törtem el a haramia nyakát, mint egy perccet. Belefordult a maga ásta sírgödörbe. Lassan vörös köd ereszkedett a szemem elé. Nem tudtam, és nem is akartam magamon uralkodni. Az ajtó engedett dühömmek. Odabent öt arc tekintett fel rám rémülten. Nyolc halottuk volt. A barátaim derekasan küzdöttek. Még emlékszem az üvöltéseimre, amelybe belemegtek az ablaktáblák. Először még próbáltam figyelni a mozdulataimra, de későbből már csak a reccsenésekre emlékszem. Hogy bútoroktól vagy élőlényektől érkeztek-e, azt nem tudom.

Egy perccel vagy egy órával később vértől csatakos mancsokkal léptem ki a ház ajtaján, hogy máglyát rakjak a társaimnak. Egy darabig figyeltem, ahogy a láng a magasba vágja a pernyét, és őszintén reméltem, hogy én is elégek. Végül a kezembe nyilalló fájdalom zökkenett ki a révületből. Vörös vágások sajogtak a tenyereimen. Ott nem szerezhettem sebet, hiszen kezeim ökölbe voltak szorítva. Hirtelen iszonyatos bizonyosság vett rajtam erőt.

Még mindig él! És itt van, Yneven! És... lehetetlen... Ő állt mögöttem!

Akkor még nem végeztem el a dolgom ezen a világon. Benyúltam a tűzbe. A lángok forrón ölelték körül a kezem. A markom egy tűzforró markolatra fonódott és kirántottam a mentorom pallosát a tűzből. A szőr megperzselődött a mancsomon, ahogyan megforgattam és az égnek szegeztem a pengét.

A mágia tudorai úgy mondják, létezhet szimpatikus viszony két élőlény között. Egyfajta mágikus kapcsolat ez, amely akarva-akaratlan létrejön testvérek, vagy szülő és gyermeke közt. Úgy mondják, egy ilyen kapcsolat létrejöhet egy heves, soká tartó érzelem hatására is. Eddig úgy tudták, csak a szerelem elég erős ilyen kötelék létrehozásához. Akkor már tudtam, hogy léteznek még ugyanilyen hévvel lángoló érzések.

Például a gyűlölet.

vasudan

A LOVAK YNEVEN

A lovak szinte minden kalandozóhoz hozzátartoznak, mégis, valahogy hanyagolt szerepük van a kalandok során. Ezen próbál segíteni ez a cikk, a lovak részletesebb leírásával, és jópár lófajttal. Reméljük, hasznát veszték, és nem csak „utazó egy arany” típusú sablonálatokkal rójatok ezután Ynev poros országújtait!

A lovakról általában

Intelligencia: Elég okosak. Természetüknél fogva nem túl alkalmasak problémamegoldó feladatokra - bár alkalmasint akár egész jól is teljesíthetnek. Logikai készségük nem túl fejlett, viszont sosem felejtnek.

Látás: A spektrumnak más, az embernél kisebb részét látja, de a mozgást sokkal messzebről észreveszi, mint egy ember. (Kb. mint egy félelf). A vöröset, a kéket és a zöldet egészen jól megkülönböztetik, de a sárgával és az ibolyával már nem boldogulnak. Egész jól látnak félhomályban, sötétben is. A „fókuszpontjuk” nem pont, mint az embernél, hanem csík, amely a fej alapállításában a horizontot fürkészi.

Szaglás: Jobb, mint némely kutyáé. A vizet már kilométerekről megérik. A mérgezett vizet is gyakran kiszúrják, nem isznak belőle. A sivatagi fajták kb. kétszer messzebről érik a vizet, mint más lovak. A nem harci lovak a vér szagától is megvadulhatnak.

Hallás: Szintén kiváló. Megjegyzés: Rúgásnál a ló hallás után céloz - és talál...

Tapintás: Nagyon érzékeny a bőrük. Ha egy légy rászáll, már összerándul. Emiatt viszont nagyon csiklandóság. Pl. ha át akar valaki bújni a ló hasa alatt, a következmények kiszámíthatatlanok. Ezért akik szabadban alszanak, gyakran bízzák a lovakra az örökösödést. (Ha fejdámszegység támadásától lehet tartani, azért nem hátrány, ha valaki fennmarad a kalandozók közül is...)

Extrák: Ha a lónak van állandó lakhelye, oda biztosan messziről hazatalál. Számtalan eltévedt lovast mentett meg, hogy a ló nyakába dobta a kantárt, s az szépen hazasétált vele. (Bár a térkapuk megkeverhetik a nyomorú jószágot...)

A természeti katasztrófákat megérik, mert kifinomult érzékeikkel már előbb észlelik a gyanús jeleket. (Ez inkább egy mai ember számára különös, a régiek ezt természetesnek vették)

Ijedőség: A lovak ijedősek, ezt egyesek hajlamosak összekeverni a gyávasággal. Pedig ez csak azért van így, mert a természetben az a ló élhetett sokáig, amelyik a legapróbb gyanús jelre elvágtatott. Míg az ember megoldja a problémákat, a ló elfut előlük - és csak azután gondolkodik. Ez a fent leírtakat figyelembe véve elég kellemetlen szokás. Gyakran előfordul, hogy valami (számunkra) képtelen apróság (váratlan kiáltás, szokatlan szag, felvillanó fény) megugrasztja a lovat, s az addig szalad, amíg a lába bírja. Néha a lovasnak fogalma sincs, mitől borult el hátasa agya. A képtelen lovast ilyenkor könnyen elragadja a virslinek való bestia, de még a profinak is beletelik kis időbe, míg rendezzi sorait. Ha nem sikerül megfékezni szegény lovat, csúnyán össze is törheti magát. Ha nincs helye menekülni, toporzékol, rúg, harap, teljesen begözöl. Még nagyobb a valószínűsége hogy magában, vagy valaki másban kárt tesz. Ez a szokás azután ötletek végtelen sorát indíthatja el: egy frissen nyúzott farkasbőr a híd alatt egész lovasszázadot megállíthat, egy kis elemi fény kitörés megugrasztja a legtöbb utazólovas, egy jól utánzott bömbölés elindít egy ménest, stb. Amennyiben pánikba esik a ló, netán rosszul ugrik, vagy egy nagyobb gödörben megbicsaklik a lába, könnyen beszerezhet súlyosabb húzóást, ficamot, szalagszakadást, netán törést. A lábsérülés csak kis eséllyel gyógyítható. Tehát óvatosan azokkal a fékevesztett vágókkal árkon-bokron át!

Egy érdekes tény: amikor kigyullad az istálló, a lovak rendszerint bennpusztulnak. Hiába nyitjuk ki az istállót, annyira megrémülnek a tüztől, hogy képtelenek megkeresni a kivezető utat, vagy a sokba hálnak bele. Akinek fontos a hátasa (már csak azért is, mert a ló értékes jószág), annak be kell menni érte, megkockáztatva, hogy rászakad a tető, vagy saját megbokrosodott lova tiporja el.

Nemek szerinti eltérések:

Kanca: Kisebb, finomabb felépítésű, mint a mén, szelídebb, kezebb is.

- Hátránya: Gyengébb, törékenyebb.
- Felhasználás: utazó lónak jó, könnyű harcinnak csak akkor, ha a fajta ezt indokolja.

Mén: Nagyobb, erőteljesebb, sokkal jobban terhelhető. Bátrabb, temperamentumosabb. Természetes agresszivitását idomítással gyakran még fokozzák.

- Hátránya: Jóval agresszívabb
- Felhasználás: Harci lónak ideális!

Herélt vagy más néven **paripa:** Ez a legnépszerűbb a lovasok körében. Ugyanolyan jó fizikuma van, mint a ménnek, de nem olyan vad. Sokoldalúan használható, és megbízható.

Bánásmód a lovakkal

A lóidomítást az egyszerű kalandozó az ilanori és yllinori csikósoktól sajátíthatja el a legmagasabb fokon, a lókupeckedést a dzsadoktól. Ők hihetetlen - és nemegyszer kegyetlen - módokon próbálnak még nagyobb árat kicsikarni akár egy csontsovány gebéért is, például lereszelik a ló fogát, majd forró vassal megsütik, így fiatalabbnak látszik. Van, hogy elbódítják az agresszív állatokat, vagy a kevésbé élénkeknek csípős gyömbért helyeznek a farka alá, hogy a - valójában a fájdalomtól - ficánkoló fark tüzes állat benyomását keltse. Az idomítás egy különleges —és hatékony - módja az elfektől is elsajátítható, de ezzel csak ritkán tüntetnek ki valakit. Ráadásul az ő vezetésükkel ezt megtanulni egy örökkévalóság az ember számára. A szakma koronázatlan királyai természetesen Narmiraen megtartói.

A lóidomításról

A ló igen intelligens lény, így igen könnyen tanítható. Rosszul viseli viszont a durva módszereket, ezekre megmakacsolhatja magát. A ló szinte bármire megtanítható, harcra, fegyver visszahozására, füttyhívásra, a nevére, jelbeszédre, stb. Az emberi arckifejezéseket nálunk sokkal jobban értelmezi, a cirkuszokban ynevszerte bemutatott „számoló lovak” is a közönség arcáról olvassák le a megoldást.

Ugyanígy kinevelhetők belőle idomítással a rossz szokásai is. Az mindig szem előtt tartandó, hogy mivel elméletileg mi vagyunk az intelligensebbek, nekünk kötelességünk a ló fejével gondolkodni, nem neki a miénkkel. A ló hátassá idomításának ideje - ha az idomító a „klasszikus” ynevi módszert követi - megközelítőleg 4 ynevi hét, a ló intelligenciájától függően. Ha az idomító az ilanori hagyományokat követi, ez sokkal kevesebb. Ha az idomító félelf, az idomítás csupán tizenvalahány órát vesz igénybe. Ha elf, neki csupán pár óra. Narmiraen egy megtartójának ez úgy harminc szegmensbe telik.

A ló viselkedésbeli tulajdonságai:

Rossz ló nincs, csak rossz lovas - tartja az elfek egyik közmondásosan ködös mondása, és van is benne igazság. Mire a ló a jelenlegi tulajdonosához került, jó eséllyel átment már néhány ember kezén. Mindenki másként bánt vele - esetenként még egyetlen tulajdonos is - és ennek a miértjét a ló elég nehezen érti meg. Ezért is kialakulhatnak jó és rossz tulajdonságai, ám a rosszak nagy részéért az okatlan lótartók tehetők felelősé.

Ha egy lónak megnyomjuk az oldalát, nem lép arrébb, ellenszegül. Ez jellemző egész természetére. Bár menekülő állat, ha erőszakosan akarják megtörni az ellenállását, meglepő akaraterőt tanúsít. Yneven a lovak betörésére leggyakrabban használt módszer az ún. kizsákolás, amikor a lovat kikötik egy karóhoz és addig rémisztgetik, amíg meg nem adja magát. A legtöbb ló sokáig ellenáll, ám végül szinte mindig sérülten és megtört akaratú kerülnek ki a dologból. Ettől különböző módszert szinte csak az ilanoriak meg az yllinoriak használnak, na meg az elfek. Az ő módszerük egy óra alatt kezessé tesz egy vadlovat - érintés nélkül. A kizsákolásból és az okatlan és (noha a ló természetéből fakadóan békésebb nálunk) agresszív bánásmódból adódóan a lovak inkább félik mint szeretik a lovasukat - ez számos baj okozója lehet.

Lószerszámok

Habár a lószerszámok anyaga, megmunkálása, díszítése és technikája szerte a kontinensen igen különböző lehet, van néhány jellemző, amik szinte mindenütt megtalálhatóak.

Kötőfék: Igen alapszintű eszköz, ahhoz szükséges, hogy a lovat vezetni, kantározni, vagy befogni tudjuk. Csikónak valótól a csatalóra méretezettig mindenfajta akad, általában puha bőrből vagy gyapotból készül. Semmilyen kényszerítő elem nem tartozik hozzá, a ló, ha akarja, könnyűszerrel elhúzhatja az áll alatti fémkarikába kötött kótél másik végén állót.

Kantár és zablá: Ezek az széles körben ismert eszközök a ló fejének irányítására valók. A kantár több bőrszíjból áll és a zablát rögzíti a szájba. A zablához van erősítve a szár, ezt fogja a lovas a nyeregből. A zablá a metsző- és zápfogak közötti foghíjban található az alsó állkapocsban, ezért mint arra, mind az érzékeny ajkakra nyomást gyakorol, nem árt tehát, ha pontosan illeszkedik. Több fajtája ismeretes a zabláknak, két alaptípusuk a csikózablá (nem csak csikóknál használatos) a feszítőzablá. A csikózablák két végén gyűrű található, köztük egyenes vagy középen (akár több helyen is) megtört fémrúd található. A gyűrűkön található a kantár és a szár bőrszíjai. Ezek meghúzásakor lép fel a nyomás, ami a lovat fordulásra készíti. Egyes helyeken tuskés gyűrűket használnak, bár ez nem sokhelyütt alkalmazott módszer - gyakoribb az éles szájrész. A feszítőzablá szájrésze vagy megtört egyenes vagy ívben hajlott és egy lánc helyezkedik el az állgödörben. Ez az állra és a nyakra is képes hatást gyakorolni. A kantározásnak is több formája létezik, a csikó- és a nagykantározás. Az első esetben csupán egyszerű, mozgékony csikózablá kerül a ló szájába. Ez tökéletesen megfelel egy egyszerű kilovaglásra vagy tapasztalatlan lovasoknak. Utóbbihoz csikó- és feszítőzablá is tartozik, általában csatába induló lovagok, bonyolultabb manőverekre vagy diszlovaglásra készülő lovasok használják. Kiképzetlen vagy fiatal lovakra nem célszerű felrakni. A zablá általában jó minőségű acélból készül.

Nyereg: A lószerszámok legszembetűnőbbike. Célja, hogy a lovas súlyát egyenletesen ossza el a ló hátán. Első osztályú, erős bőrből készül, de formája igen eltérő lehet. Az ilanori és yllinori nyereg kápái (elől és hátul a felemelkedő szélek) az átlagosnál magasabbak, így akár aludni is lehet bennük a kiesés veszélye nélkül. Akadnak feladat szerint változó formájú nyergek, de ezeket ritkán veszik igénybe olyanok, akik életének mindennapi része a lovaglás, hiszen ezek csak egy-egy feladatra alkalmasak különösen (pl. ugrás), a többire jóval kevésbé. A nomádok nyergei nagyon hasonlóak az ilanoriakéihoz. Jellemző még a lovagnyereg, amelynek kápái egészen magasra, a csípő fölé is felérő támlák, amelyek kopjatörésnél is nyeregben tartják a lovas és lehetővé teszik súlyos kardcsapások osztogatását és elviselését lezuhanás nélkül. A lovas szinte áll a nyeregben, azonban ennek ára a jóval kisebb mozgásszabadság más nyergekhez képest. Említést érdemelnek még az elf nyergek, amelyek a készítőik súlyára méretezve jóval kisebbek és könnyebbek az embernépek készítette nyergeknél, és különös semmilyen más népre nem jellemző módon egymáson finoman elmozduló részek is találhatóak rajtuk, amelyek követik a ló mozgását csakúgy, mint a lovasét. Az elf készítésű nyergek gyakorlatilag megszüntetik a lovas által keltett nyomást a ló hátán, így az állat ugyanúgy képes mozogni, mint felszerelés nélkül, tehát lassabban fárad.

A nyeregre különféle tárolóeszközök, nyeregtáskák, tegezek is függeszthetők.

Kengyel: Ez a manőverezést és a biztosabb ülést segítő eszköz fémből készül, bőrbetét gátolja a láb hátracsúszását és vastag, hajlékony szíjjal csatlakozik a nyereghez. Nevesebb mestereknél kapható olyan kengyel, ami meggátolja a láb beakadását esés esetén, mert kikapcsolódik, azonban ez a fajta kengyel csak könnyű kilovaglásnál, utazásnál használatos, mert csatában hátrányt jelent, hogy a harci lovas manővereknél is kiakadhat. Feltehetőleg a Délvidék nomádjai használták legelőször.

Martingál: Olyan eszköz, ami megakadályozza, hogy az engedetlen ló felszegje a fejét és így gazdája elveszítse fölötté az uralmát. Ritkán használatos és akkor sem szabad nap mint nap feltenni, csak szükség esetén. Másik fajtája, az erigowi martingál csupán arra használatos, hogy a kantárszárak ne csúszkáljanak el a ló nyakán, hanem helyesen álljanak.

Lábszárvédő: A ló lábát védik az elülső lábtőízülettől, illetve a csánktól a patáig. Nem számítanak vértnek, de ezek a kemény bőrből készül felcsatolható eszközök megvédik a ló lábát a nehéz terepen gyakori horzsolásoktól és az ugráskor előforduló ütődésektől. Egyszerűen és gyorsan fel- és lecsatolhatók. Bonyolultabb védőeszköz a fásli, amit belülről puha szövet, kívülről keményre főzött bőr borít. Ezek felrakásához kell némi szakértelem és idő, de megvédik a láb alsó részét terep viszontagságaitól, a kifeszített húzaloktól és hurkuktól valamint támasztják az ízületet ugrás, kemény terep vagy kockázatos manőverek esetén.

Takarmányozás

Örök igazság, hogy nincs olyan ló, amelyik ne szeretné a hasát. Ám a puszta jó közérzet mellett a takarmányozásnak nagy szerepe van a ló teljesítményének és képességeinek csúcson tartásában is. A legjobb természetesen az, ha kedve szerint szabadon legelhet egy dús, lehetőleg folyó melletti legelőn, csak hogy ez nem mindenütt lehetséges, így sok olyan probléma lép fel, amit a lovasnak kell megoldania. Kezdeként például minden lovat egyedileg kell takarmányozni (mérete, alkata, neme, állapota, kora és egyénisége szerint), ha az állatnak nincs lehetősége válogatni. Azután sok mérgező növény a száraz takarmányban elveszti rossz ízét, így a lovak megeszik. De álljon itt néhány alapigazság:

A takarmányozás alapja a széna, azaz az (ideális esetben napon) kiszáritott fű. A jó szénában alig van gyom, nem dohos és nem nedves. Ha a fűvet légmentesen becsomagolva megfonnyasztjuk, szénaszilázszt kapunk. A szálastakarmány tápértéke kicsi, de sok benne a rost és megtölti a ló hasát, valamint - és ez az állat számára legalább olyan fontos, mint a többi - a folyamatos rágás érzetét adja, hiszen gyakorlatilag akármennyi megehető belőle.

Ha a ló éppen nem áll munkában, akkor akár a takarmánya teljes egészében állhat ebből. Ha azonban dolgoznia kell, értelemszerűen dúsabb táplálékra van szüksége. Ilyenkor abrakot is kap (magas tápértékű, általában szemestakarmány). Az abrak a takarmány egytizedétől (mindennapos, könnyű kilovaglás egy közeli városba) akár héttizedét (háború, rendszeres versenyzés) is kiteheti. Hagyományos eleme a zab. Ez póniknak és gyengébb lovaknak nem való. Kaphat még a ló (csak a példa kedvéért, hiszen a természetett növények tájegységenként változnak) zúzott árpát, kukoricát, répaszeleteket (beáztatva). Hidegben dolgozó lovak puhára főzött, búzakorpával dúsított árpát kapnak. Szegényebb vidékeken gyakori a nedves búzakarpa, ami megtölti ugyan a gyomrot, de nincs tápértéke. Ahol viszont nincsenek híján a pénznek, ott a lovak gyakran kapnak étvágygerjesztőket, például melaszt, nyers sárgarépát, almát és egyéb nyalánkságokat. A lovaikat pompában tartó dzsád nemesek pedig akár egészen ritka növényeket is beszereztetnek állataiknak.

Ynevi fajták

3 árójelben a lovak körülbelüli ára, amely nagyon sokban eltérhet a feltüntetettől - leginkább egy átlagos képességű, nem túl híres vérvonalú háta ára.

DWYLL UNIÓ

Fajta: Dwoon igás (9 ezüst)

Küllem: Marmagassága 160 hüvelyk körül van. Bármely színben előfordulhat, kivéve a tarkát, a leggyakoribb azonban a gesztenyepej. Feje viszonylag nagy, nyaka rövid, mellkasa mély. Fara kerek, csapott, lábai rövidek, erősek. Bokaszőrei nem túl hosszúak, ezért agyagos, sáros talajon is jól lehet vele dolgozni. Nem túl mutatós, de hasznos jószág.

Tulajdonságok: Ezek a lovak híresek jó természetükről, szabad mozgásukról, bátorságukról, erejükéről. Hosszú életű, a betegségekkel szemben ellenálló fajta, akit a kemény munka edzett szívóssá.

Felhasználás: Ez a könnyű igásló nagyszerűen használható a mezőgazdaságban és az erdészetben, tartása elég gazdaságos. Lovuk külsejére nem sokat adó, strapabíró hátast kedvelő kalandozóknak ajánlott.

Fajta: Davaloni fekete (30 arany - a renden kívülieknek, amúgy 7 arany körül)

Küllem: Marmagassága 160-175 hüvelyk között van. Szinte csak fekete színben fordul elő. Feje hosszú, figyelmes, kedves benyomást keltő, fülei rövidek. Sörénye sűrű, tömött, nyaka szépen ívelt, így tartása büszkeséget sugall. Lábvégen hosszú bokaszőr van, palaszürke patája igen kemény, nem egy homlokot zúzott már véresre...

Tulajdonságok: Vérmérséklete kedvező és igen okos, ezért kitűnő harci lónak.

Felhasználás: Írva vagyon, hogy a dwoon naplovagok, ha tehetik, fekete lovakat használnak. Csak hogy ezek a lovak nagyon értékesek, s nem adják oda őket akárki fiának. Az illetőnek először is már befutott lovagnak kell lennie, másodsor le kell szurkolnia azt a nem csekély összeget, amibe ez a ló kerül. Persze ha valaki elég jó lovas, viszont pénze nincs, jutalomként is megkaphatja áhíttata tárgyát, ám ehhez nagyon, nagyon kiemelkedő eredményeket kell nyújtania.

Fajta: Sanvoon, "szélfia" (3 arany, 1 ezüst)

Küllem: Mérete 160-170 hüvelyk, minden színben előfordul, a tarka kivételével. Feje csinos, füle kicsi. Nyaka erősen ívelt, jól illeszkedik a szintén erős vállak közé. Mellkasa erős, jól ívelő bordákkal, teste szilárd. Fara erős, bokáján előfordulhatnak hosszú, selymes bokaszőrök.

Tulajdonságok: Alkata alkalmassá tesz mind fogat-, mind hátsónak. Szervezete igen kemény, robosztus és egészséges. Mivel csánkja különlegesen hajlékony, mozgása is igen jó.

Felhasználás: Városokban néha használják tej, kenyér, és egyébek szállításakor, ám ez nem jellemző. Vérmérséklete miatt sokkal inkább elterjedt azon lovakok és nemes urak körében, akik valamilyen okból nem a fentebb leírt harci lovat használják, de mégis szükségük van egy kitartó és erős hátasra.

*E*REN

Fajta: Randon (8 arany)

Küllem: Marmagassága 170-180 hüvelyk között van, leggyakoribb színei a szürke és a fekete. Széles homlokú, szépen hosszú fülek és nagy szemek találhatóak. Sörénye, farka igen dús, gyakran vannak bele színes szalagokat. Teste széles, zömök, mellkasa mély. Lábai erősek, bokaszőre rövid. Súlyos egy jószág, amennyiben hátasnak használják nehéz harci ló besorolás alá esik. Ynev legnagyobb lovainak egyike.

Tulajdonságok: Kemény, békés és nagyon sokoldalú fajta. A többi hidegvérű fajtától eltérően mozgása hosszú, lapos, tényerő jellegű.

Felhasználás: Használják harci-, fogat- és mezőgazdasági munkalónak éppúgy, mint egyszerű hátasnak.

Fajta: Masgari félvér (5 arany)

Küllem: Marmagassága 170 h, színe pej. Erős fara miatt jó ugró, lábai tiszták, bokaszőrei rövidek. Átmenet a nehéz és a könnyű harci ló között. Elbír egy lovat, de még elég fürge.

Tulajdonságok: Jellemző rá a hosszú élettartam, szilárd szervezet és az elegancia.

Felhasználás: Az ereni lovakok közkedvelt hátasa.

Fajta: Camtaniss, "elf-fogó"

Küllem: Marmagassága 170-180 h. Bármely színben előfordulhat, de a tarka ritka. Feje szép, szeme őszinte tekintetű, profilja egyenes. Nyaka hosszú, szépen ívelt. Lábai erősek, patái kemények.

Tulajdonság: Megjelenése megnyerő, járásmódja ritmusos. Okos és igen bátor ló. Néha igen meglepő teljesítményekre is képes. Beszél, szaglása is igen kifinomult.

Felhasználás: Eren híres könnyűlovasságának közkedvelt fajtája. Melleknevét sem hiába kapta, egyes példányok állítólag kiszagolják az elfeket. Ez ugyan lehetséges hogy csak gazdáik nagyotmondása, de mint köztudott, az ilyen pletykáknak mindig van valami valóság alapja...

*G*IANAG

Gianagban nem gyakoriak a "nagy" hátasok. Viszont sokkal több pónit használnak, mint bárhol másutt, talán az egy Tarin kivételével. Ezek a pónik igen sokfélék lehetnek, attól függően, hogy hol alkalmazzák őket. Feladataik közül talán a legérdekesebb a házörzés. Gianagban sok helyen a lovakat nem kötik be az istállóba, hanem szabadon hagyják, s ezek aztán éberem őrzik a gazda javait. Könnyen el lehet képzelni ennek a módszernek a hátrányait is, (feldúlt gyepek, lelegelt virágok...), de a gianagiak szerint megéri. Jogos a kérdés, miért? Nagy területen, (és egy gazdagabb majorság elég nagy) a ló jobban tud őrködni a kutyánál. Magasabban van a feje, messzebbre lát, jobban hall, stb. A csődör pedig elszántan meg is védi a területet a betolakodótól. Főleg a pónik, amelyek a legagresszívabbak az összes ló közt. Mielőtt valaki megmosolyogna a dolgot, gondoljon bele: egy póni legalább háromszáz fontot nyom, és lendületből támad. Nem érdemes tehát Gianagban csengetés, kopogtatás nélkül besétálni...

Fajta: Berlog (1 arany, 2 ezüst)

Küllem: Marmagassága 130 h körül van, színei a pej és a sötétpej. Igen régi fajta, ősei már jóval a gianagiak előtt itt voltak és nagyszerűen alkalmazkodtak a hideg, mocsaras terephez. Orra kicsit hosszú, szeme fedett, lábai rövidek és szabályosak, patája kemény. Farka nem ér le bokáig de sűrű és a leggyezőszerűen növekvő felső rész hatásos védelmet ad az időjárás viszontagságai ellen.

Tulajdonság: Elég erős ahhoz, hogy akár egy felnőtt embert is elvigyen és könnyedén elmegy a mocsaras, vizenyős talajon is. Meglehetősen önálló egyéniségek, veréssel semmiképpen nem lehet betörni őket, s néha még egy gondos

gazdát is érhetnek meglepetések, ha a lónak éppen rossz napja van. Valójában azonban nem rosszindulatúak és nem is kezelhetetlenek, csupán elég türelem kell hozzájuk.

Felhasználás: Kiváló ugrók és járásuk is nagyon biztos ezért általában hátsnak használják. További előny: a többi pónifajtához hasonlóan ezt sem szükséges patkolni.

TARIN

Tarinban több pónifajt is kitenyésztettek. Nem bánnak kesztyűs kézzel velük, a tenyésztésnél a célszerűség és nem a küllem volt a mérvadó. A tarini lovak Ynev legszívósabb fajtái, talán csak a nomád lovak vehetik fel velük a versenyt. A rideg tartás itt azt jelenti, hogy a lovak felügyelet nélkül kóborolnak a hegyekben, és csak akkor fognak be belőlük, ha szükség van rájuk. Csak néhány kisebb ménest vigyáznak, ezek általában speciális célokra fenntartott lovak. Egy ridegen tartott tarini póninak természetesen nem ellenfél néhány öngyilkos hajlamú farkas. A naiv lótolvajokról már nem is szólva.

Fajta: Brubokh (6 ezüst)

Küllem: Marmagassága 135-140 h, színe a sárga és a pej. Feje nehéz, kissé durva, nyaka rövid és vastag. Háta egyenes és lapos, lábai rövidek.

Tulajdonság: Ezt a fajtát a Tarin hegység oldalában ridegen tartják, általában meglehetősen zord körülmények között, ezért télen vastag, göndör szőrt növeszt amit a törpék felhasználnak ruhák és egyebek készítésére. Az év nagy részében nyugodtak és békések, de az egy bizonyos időszakban a ménék hajlamosak a más ménekkel szembeni agresszióra, ami sokszor bonyodalmakhoz vezethet.

Felhasználás: Málhás és igáslónak használják leggyakrabban de hátsnak is megfelel, és néha bányalóként is alkalmazzák. (Persze főleg a törpéknek, hiszen kicsit lassú és a nagy hőséget nehezen viseli.)

Fajta: Merens (7 ezüst)

Küllem: Marmagassága 140-150 h, színe a fekete néha fehér foltokkal. Fején a szőr vastag és durva, törzse mély, fara gyakran csapott.

Tulajdonság: A Merens egy igazi hegyipóni, minimális takarmányozás mellett, patkolatlanul is jól tud dolgozni a meredek, jeges hegyi utakon vagy akár a törpék járataiban is.

Felhasználás: Hátsnak és málhásnak egyaránt elterjedt.

HAONWELL

Fajta: Arlahir (1 arany, 7 ezüst)

Küllem: Marmagassága 170 h körül van, színei a szürke, pej, fekete és az almásderes. Feje finom vonalú, szemei igen kifejezőek. Teste és lábai hosszúak, háta egyenes, nyaka magasan illesztett.

Tulajdonság: Büszke és néha nehezen kezelhető, de ha jól idomítják, kitűnő háts válik belőle. Szép és fürgé, ezért tréfából olyan kalandozóknak szokták ajánlani, akik gyakran töltik unalmas éjszakáikat nemeskisaszonyok illatos hálószobáiban, és néha előfordul, hogy hirtelen kell onnan távozniuk.

Felhasználás: Ifjú nemesek és kisenemesi sorból származó lovak körében divatos, de bizonyos változatát használják előkelő fogatos lóként is.

Fajta: Morgan (1 a, 2 e)

Küllem: Marmagassága 160 és 170 h között van. Bármely színben előfordul, a tarkát kivéve. Kecses és türelmes állat. Sörénye és farka sűrű, lábai tiszták és szabályosak. Fara és combja izmos, ezért igen jó ugró válik belőle.

Tulajdonság: Okos és békés, könnyen kezelhető ló, a gyerekeket is elviseli, ha kell.

Felhasználás: A haonwelli hölgyek közkedvelt hátslova, aki valamit is ad magára, legalább két-három ilyen lovat tart. Fogatoslóként csak ritkán, inkább könnyű homokfutókhoz használják.

HAONWELL / SIRENAR

Fajta: Pern (2 a)

Küllem: Marmagasság: 170-180 h között, bármely színben előfordulhat. Profilja egyenes, feje kecses, értelmes, fülei

mozgékonyak, hegyesek. Nyaka hosszú, lapockái izmosak, törzse erős.

Tulajdonság: Első látásra legfeltűnőbb tulajdonsága a kényelmes, magabiztos mozgás, mely alig rázza a lovast a nyeregben. Rövid távon képes akár tizenhat mérföldes óránkénti sebességgel is haladni ebben a járásmódban. Alapvetően jóindulatú ló, de ha durván, esetleg türelmetlenül bánna vele valaki, számíthat arra, hogy megmakacsolja magát, vagy később, ha az illető szorult helyzetbe kerülne, egyszerűen cserbenhagyja.

Felhasználás: A fajtát az elfek tenyésztettek ki. (Már ha tenyésztésnek lehet nevezni azt a komótos, évszázadokon át tartó alakítgatást, aminek eredményeképpen ez a fajta létrejött.) Ők hátasként használják és nagyon jól bírnak vele. Talán ez az oka annak, hogy az emberek közül csak keveseknek van ilyen lovuk. Ugyanis ha sikerül is szerezni egyet, ritkán lesz jó viszony ló és lovasa között, mert ez a fajta az együttműködéshez szokott, nem pedig a kényszerhez.

Fajta: Mithran

Küllem: Magas, kecses ló, marmagassága 170 h is lehet, ám a teste nem túl vaskos. Az egész állat a tökéletesség benyomását kelti. Színe csakis a hófehér.

Tulajdonság: Ez a fajta hihetetlenül gyors – és nem utolsósorban igen okos is. Nehéz terepen is elboldogul. Rendkívül jó ugró. A Mithran szintén elf tenyésztésű, ám ez a fajta csak a lehető legritkábban kerül emberi - vagy másmilyen - kezekbe.

Felhasználás: A Mithran fajtát az elfek gyors utazásra, vagy járőrözésre használják - ha nagyobb területet kell bejárniuk. A Mithran igen okos ló, emberek gyakran jegyezték meg, hogy lovasaik nem is irányítják őket. Ez persze nem igaz, csakhogy olyan leheletnyi jelzéseket is megért, amiket az emberek szinte észre sem vesznek. Éppen ezért nehezen viseli az olyan tehetségtelen lovasokat, akik ész nélkül rángatják a kantárt. Ez lehet az oka, hogy sok helyen rakoncátlan lónak tartják. A Mithran még egy dolgot átvett a tenyésztőitől - igen erős a kapcsolata a vadonnal, s amíg többi ló ezt elviseli, a Mithran nem szenvedheti a várost, és a tömeget. Az elfek egyébként a vadonban, szabadon hagyják kóborolni őket, s egy elfnek szüksége van egy lóra, egy megtartó felveszi a ménessel a kapcsolatot, és megkér egy lovat, tartson velük. Aranyban mért árnak itt nincs értelme, mert az elfek vagy megtisztelnek valakit egy ilyen lóval, vagy nem - az eladását egy kalap alá veszik a rabszolgakereskedelemmel.

ERIGOW

Fajta: Rawon (9 e)

Küllem: Marmagassága 170-180 h körül van, bármely színben előfordulhat, a tarkát kivéve. Lapockája dölt, ideális a lovagláshoz, háta hosszú, csontozata erős, lábai szabályosak.

Tulajdonság: Jól ugrik és nehéz talajon is könnyen halad, kifejezetten szeret vágózni; előfordulhat hogy gyakorlatlan lovassal sokszor megugrik.

Felhasználás: Hátasnak, vadászlónak használják. Akaratos természete miatt főleg férfiak ülik meg.

SHADON

Fajta: Deius (20 a)

Küllem: Hatalmas testű állat, robosztus alkatú, erős csontú, mély szügyű. Gyakran fekete, bár más is előfordul, mindig sötét árnyalatú. A hosszú bokaszőrök jellemzők rá.

Tulajdonság: Nagysága ellenére nyugodt és segítőkész állat. Mérete mellett az ereje is iszonyú, tömege pedig elérheti akár az 1300 latot is. Sok mindenre megtanítható, lévén nem túl ijedős.

Felhasználás: Habár előfordul, mint nehéz hámosló, leggyakrabban csatalónak szokták alkalmazni a Hétarcú lovajai, hiszen már pusztán a ló is menekülésre készítheti az ellenfeleket. És ha elképzeljük a lovat és lovast együtt, amint talpig vasban, a maguk majd' másfél tonnájával, ötven mérföldes sebességgel száguldanak az ellenség felé... nos akkor megértjük miért oly erős nagyhatalom Shadon.

TABA-EL IBARA

Fajta: Dzsad (22-40 arany, de Északon drágább)

Küllem: Kis fej, meredek lapocka, rövid hát, mély szügy, kemény, száraz végtagok.

Tulajdonság: bátor, gyors, tüzes állat. Alapvetően okos, tehát ostoba idomítási módszerekkel nem nagyon lehet felidegelni, mert hamar átlátja mit várnak tőle. Ha összerúgja a port a lovasával, kétséges, hogy ki bírja tovább cérnával a „harcot”.

Felhasználás: Közismert, hogy a dzsad kultúrában a gazdagság, a vagyon mindennél fontosabb szerepet tölt be és

hogy a pénz, a hatalom látványos kimutatását vallásos tisztelet övezi. Ezért a dzsadoknak olyan ló kellett, ami bírta a sivatagi viszonyokat, ugyanakkor bármikor elbűszkélkedhetek vele társaik előtt. Megkezdődött tehát a tenyésztés, ami már majd' kétezer éve zajlik, és ami a dzsad lovakat világhírűvé tette. A kancákat állóképességük és bátorságuk, a méneket intelligenciájuk és küllemük alapján válogatták. Így jött létre a dzsad ló, amely kiváló könnyűlovassági állat, ám emellett főúri körökben is megállja a helyét. Gyakran vásárolnak még északon is dzsad lovakat (persze vagyonokért) fajtajavításra. Dzsad telivértenyésztés csak az Ibarában folyik hagyományosan, és a dzsadok ügyelnek rá, hogy ez így is maradjon. Aki tehát északon ilyen lovat akar, annak jó mélyen az erszényébe kell nyúlania.

EGYÉB

Fajta: Swinnasufiel

Küllem: Nem túl magas, zömök lófajta. Ránézésre is stabil felépítésűek, izmos lábaikkal, kemény patáikkal, testükkel a puszta igazi túlélői. Színük mindenféle lehet, nagyon gyakran nem egyszínűek, a foltos, pöttyös, tarka is előfordul.

Tulajdonság: A Swinnasufiel elf szó, bár nem fordítható le tökéletesen, olyasmit jelent, hogy „Aki szabadnak teremtett”. Egyes nyelvtudorok a Savinnasolliel szóból eredeztetik, ami viszont nagyjából „vasakarat”-ot jelent. Meglehet az egész szándékos elf szójáték. Mindenestre ez a faj, a Quiron-tengertől nyugatra elterülő pusztaság lakója az utazók szemében mára már legenda lett. Valószínűsíthetően az ilanoriak népvándorlásának idején elkóborolt lovak leszármazottai a Swinnasufielek, akik az évszázadok során keveredtek és alkalmazkodtak a mostoha viszonyokhoz. Kemények kellett lenniük, mint maga a táj, ami formálta őket. Alacsony, zömök lovak szikár, száraz végtagokkal. Patáik igen kemények, testük kevés vizet fogyaszt és ezek az állatok olyan kosztos is megélnek, amin más ló napok alatt éhen veszne. Kitartásukról legendákat mesélnek az utazók, egyes beszámolók szerint egy hétig bírják ivás nélkül és heteken át képesek szinte megállás nélkül menetelni. Ugyanilyen legendák szólnak függetlenségükről és konokságukról, amivel már-már lovakokat megszegyenyítő akaraterevével állnak ellent a körülmények szorításának.

Felhasználás: A Swinnasufiel remek ló, s ha nem is a leggyorsabb fajta, legendás kitartása hosszú távon mindenképpen győzelemre vezeti más fajtákkal szemben. Egyetlen ellenfele akad csupán a senki földjén (habár nem túl gyakran találkozunk), a dzsad telivér, akit hasonlóan mostoha viszonyok szültek. Azonban nagy fába (bár leginkább vasba) vágja a fejszét az, aki Swinnasufiel hátast akar. Intelligenciája miatt vad viszonyok között egyáltalán befogni is nehéz, betörni pedig csaknem lehetetlen (ilanori mondás szerint a Swinnasufielt lehet vezetni – arra, amerre ő akar menni). Ha valakinek – látszólag – mégis sikerül, az biztos lehet benne, hogy a ló hamarosan (például mindjárt egy alacsony faág alatt) visszaadja a kölcsönt, aztán meg otthagyja az országút közepén. Igazából a társukká tenni egy ilyen lovat kevesen képesek (az elfek a természet győzelmét látják benne az emberi akarat felett, nem is sokszor próbálkoznak vele), csak a félelkek és néhány kivételes ember foghat eséllyel neki. Ha valakinek sikerül, az biztos lehet benne, hogy örök barátot szerzett.

A Swinnasufiel néha még emberit is meghaladó akaratereje megnyilvánul még egy érdekes dologban. A Swinnasufielek ugyanis az aun síkságon élnek, ahol a rovarkirálynők roppant mentális mezeje, amivel a kollektívát biztosítják, mellékhatásként már mérföldekről megkísérti az arra járókat, hogy csatlakozzanak a bolyhoz. Ezért az itt élő lovakban lassan kifejlődött egy képesség, amivel rövidtávon ellenállhatnak az pszionikus nyomásnak, és az erősödés irányát érzékelve kikerülhetnek a veszélyes területeket. Sokan megpróbálták már mágiával a szolgáljukká tenni egy ilyen remek lovat. Csakhogy a természet furcsa szeszélye folytán nem jártak sikerrel: ugyanis a Swinnasufielek ellenállása asztrális és mentális varázslatok ellen egyaránt igen nagy. Az állatok ellen hatásos alaperősítéssel próbálkozó varázstudó éppen csak megcsiklandozza a ló „pajzsait” amire az ösztönösen elfut (számára az egész csak egy megfoghatatlan veszélyérzet, amely egyik irányban erősödik, a másikban gyengül). Ha esetleg megtanulja, vagy megtanítják neki, hogy ilyen hatás forrása lehet az ember is, akkor egyedül függően félelemmel viseltetnek vagy igencsak „megneheztelnek” az olyan emberekre, akik megpróbálnak belepiszkálni a fejükbe. Márpedig ha egy Swinnasufiel mérges, akkor előbb rúg, aztán... még egyszerűen.

Fajta: Unikornis

Küllem: Az unikornis igen nagy testű, mégis kecses lófajta, színe alabástromfehér, néha fekete, kivételes esetben arany. Könnyen felismerhetőek névadó jellegzetességükről, a homlokukon elhelyezkedő férfikarnyi hosszúságú szarvról. Küllemükben egyesítik mindazt, amit a gondolkodó lények szépnek neveznek, látványuk csodálatot kelt, és fényt gyűjt még a sötétség szolgálóinak szívében is. Alakjuk a tökéletesség benyomását kelti.

Tulajdonságok: Az unikornis hihetetlenül ritka, Ynev legsűrűbb erdőiben, legrejtettebb zugaiban csak fordul elő. Intelligenciája az emberével vetekszik, ám gondolkodása mentes minden gonoszságtól, ártó szándéktól és negatív érzelemtől. Nem hat rá sem kísértés, sem harag, sem bosszúvágy. Bárkit, aki a segítségére szorul törekszik oltalmazni és meggyógyítani, s ennek érdekében varázshatalmát is gyakran beveti. Ha netán mostoha viszonyok közé kerülne, még

mindig hagyatkozhat rendkívüli sebességére és arra a képességre, hogy képes mágikus energián is megélni. Habár mind szárva, mind vére igen erős mágikus tulajdonságokkal bíró anyag, tudvalevő, hogy aki kezét emel egy ilyen tiszta lényre, azt élete végéig átok kíséri. Az Óidőkből származó egyik leggyakoribb lény, Yneven jópár helyen fellelhető. Ára több ezer arany is lehet, és a pénz önmagában nem elég ahhoz, hogy valaki egy ilyen lény gazdája lehessen – az unikornis maga is dönt erről.

Fajta: Pegazus

Küllem: A pegazus megkapóan szép állat. Nagy, tollas szárnyai vannak, melyekkel gyorsan, sokáig képes repülni, akár páncélozott lovassal a hátán is. Elf nyelven Ghabel Leth-Labrielnek nevezik őket, amely „szárnyas lovat” jelent, de mint oly sok elf szót, ezt sem lehet tökéletesen lefordítani. Színük általában hófehér, de vannak fekete, szürke, netán óarany színűek is.

Tulajdonságok: A faj maga nagyon ősi múltra tekint vissza. Már az Égi Hajók korában pegazusokon szárnyaltak a harcosok, és még a mai napig akadnak alakulatok, amelyek használják eme gyönyörű lényeket. Beszélni nem tudnak, de értik a hozzájuk szólót, valamint emberi szintű intelligenciával bírnak. Egy kicsit is odafigyelő lovas könnyen hatékony összhangot teremthet egy pegazussal. A Hetedkorra számuk erősen megcsappant, és természetes közegben már csak megközelíthetetlen magas fennsíkokon, eldugott völgyek mélyén élnek. Több rend azonban felesküdt arra, hogy nem engedik kipusztulni a fajt. Predocban állítólag a királyi ménesnek van egy-két pegazusa, ezen kívül a yankari zsoldoslégió tart fenn pegazuslovas különítményt. Ők mithrill páncélt viselnek, és a legkiválóbb harcosok ülnek az égi hátságok nyergében - számuk is mindössze öt. Nem véletlen: egy pegazus ára - ha lehet egyáltalán ilyesmiről beszélni - több tízezer aranyra rüg.

Fajta: Equitass (150-300 a, ha akad egyáltalán)

Küllem: A kyrek által létrehozott fajta, az unikornis és a kyr ménesek legkiválóbb lovainak kereszteződése. Bár nem viselnek szarvat, unikornis szülőjüktől öröklik a légies járást, az alabástrom szőrt és a kecses alakot – amin azonban már észrevehetőek a közönséges lovak bizonyos jellemzői.

Tulajdonságok: Intelligenciájuk meg sem közelíti az unikornisokét, de még így is jóval a lovaké fölött marad. Mind furcsa kisugárzásuk, mind a mágiával való összefonódásuk elvész, de még így is ott játszik minden lépésükben az unikornisok emléke.

Felhasználás: Habár a kyrekkel nagyrészt az ő fénykoruk is tovatűnt, kivételes esetekben még látni equitass hátast Ynev földjén. Természetesen ilyenkor csodálat kíséri őket mindenfelé, s hajlamosak döbönt csuklást kiváltani még Yllinor királyi lovászaiból is. Toronban már nem tenyésztenek equitass, mert a szörnyisten Tharr egyeduralomra kerülésével minden unikornis elhagyta az egykori kyr tartomány földjét. Ám egy-egy dekadens, kyr véréhez körömszakadtáig ragaszkodó famor udvarában még előfordul pár példány.

Fajta: Kráni csataló

Küllem: Krán teremtményei, ezek a nemesnek jóindulattal sem nevezhető szörnyeteg lovak magukon viselik a birodalmat átható, mindenki életére bélyeget sütő ideológiát - a felsőbbrendűségét, az erősebb fennmaradását. Hatalmas termetűek, méretben, tömegben egyedül Shadon óriásai kelhetnek versenyre velük. Színük szinte mindig fekete (ritkán egészen megdöböntő színek is előfordulnak, jelezvén a nem teljesen evilági származást), sörényük hosszú, testük egyfajta iszonyatos tökéletességet sugall. A régi mondás, miszerint a szem a lélek tükre, ezeknél az állatoknál ékes bizonyítást nyer - messziről összetéveszthetőek lennének egy átlagos lóval, azonban a szemük azonnal rádöbönt az igazságra. Tekintetükben a lovak megszokott nyugalma és érdeklődése helyett örökké vadállati parázs lobog, és nem ritkán csakugyan természetellenes színben, néha akár azúr ragyogással sugározza a halál ígétét.

Tulajdonságok: A kráni csatalovakban sok ynevi fajta jegyei megtalálhatóak, nem véletlenül. Természetesen Krán nem bízta a véletlenre a tenyésztés alapjait, így a csatalovak ősei között megtalálhatóak a legnemesebb külhoni fajták egyedei. Persze számos változáson estek át, hiszen egy köznapi ló pillanatok alatt kiszervenvedne egy olyan csatában, amely Kránban még csak ritkaságszámba sem megy. A mágikus behatások mellett mára már némi démoni ichor is csörgedezik ereikben. Szinte alapkövetelmény, de mégis megjegyzendő, egy kráni csataló percek alatt darabokra tépne bármilyen ynevi ragadozó állatot, sőt, valószínűleg akár fegyverforgató embereket is. Ezen felül jó néhány olyan démoni jegyet hordoznak, ami segíti őket a harcban. Ezek persze egyedenként változnak, hiszen mindenki, állandóan arra törekszik, hogy még halálosabb hátságokat hozzon létre. Leírtak már olyan lovat, amelyik mérget izzadt a küzdelem folyamán, olyat is, amelyik körül villámok sercegetek, vagy éppen tüzet lehelt az ellenségre. Dinamikusan fejlődő fajta, tulajdonképp ahány egyed, annyiféle újabb változat. Abban azonban mind megegyeznek, hogy képesek védekezni a befolyásoló mágiákkal szemben, s tudatuk össze van kapcsolva gazdájukéval. Mesélik, akadnak olyan lovak is bizonyos klánok méneseiben, amelyek hallottak és túléltek hatalomszavakat, ezt azonban botorság volna fenntartás nélkül kezelni.

Fajta: Kal-utul

Küllem: A Nomád törzsek által tartott Kal-utul nagyon emlékeztet a ló eredeti, vad formájára, ennek minden előnyével és hátrányával együtt. Színük általában fakó, szőrzetük kemény és durva. Alkatukat tekintve zömökek, nyakuk rövid és vastag. Lábaik ellenben finomnak mondhatóak. Mindent összevetve a Kal-utul nem az a lófajta, amivel az ember szívesen jelenik meg főúri körökben, ennek megfelelően nem is túl elterjedt.

Tulajdonságok: A nomádok viszont sem nem ostobák, sem nem kezdő lovasok, így ennek a fajtának kissé durva külleme mellett rengeteg jó tulajdonsága van. Habár kis termete (1, 4 láb körüli) marmagasság) nem túl gyors, igen kitartó és igénytelen fajta. A legszélsőségesebb időjárást is elviseli, és szűkös takarmányon is kiválóan megél. Időnként kissé makacs lehet, főleg azokkal szemben, akik nem bírnak nomádok sajátos hozzáértésével.

Felhasználás: A délvidéki nomádok ménesein kívül ritkán lehet találkozni velük. Bár néha előfordulnak másutt is sosem kíséri őket sem feltűnés, sem csodálat – csak hosszabb ismeretség után.

Fajta: Shun (2-5 a)

Küllem: A niarei kultúrkör híres lovai egyetlen dologról ismeretesek, s az a színük, mely minden esetben frissen vert aranyra emlékeztet, és szó szerint csillog a napfényben. Sörényük mindig fakó. Mivel a tenyésztés során a szín az elsődleges szempont, a Shun lovak között gyakoriak az alakbeli eltérések, hiszen a fajtajelleg korántsem olyan szilárd, mint más fajtáknál. Nem állapítható meg igazi alaki jellemző, mert a Shun lovak gyakran magukon viselik más fajták jegyeit. Sok országban nem is ismerik el őket külön fajtaként, ami persze vérig sérti tenyésztőiket.

Tulajdonságok: Az imént leírtak miatt sajátosság itt sem fedezhető fel, bár arra mindig ügyelnek a tenyésztők, hogy csak nyugodt, példás viselkedésű lovak kerüljenek ki istállóikból, akik bármikor megállják a helyüket nemesi körökben – így ezt akár jellegzetességnek is tekinthetjük.

Felhasználás: Nehéz munka (pl. igavonás) és nehézlovas harcmodor kivételével szinte mindenre alkalmasak, és bármilyen parázs viták folyjanak is mivoltukról, nemesi körökben mindig megbecsülés kíséri őket.

Fajta: Tarachiss (15-20 a)

Küllem: Hollófekete szőrzet, hosszú, dús sörény és bokaszőrzet jellemzi őket, járásuk magas, látványos, intelligens állat benyomását keltik. Törzsük rövid, de ez megy a kecsesség rovására. Marmagasságuk 1, 5 láb körüli.

Tulajdonságok: Ismeretes, hogy a Tarachiss kyr lófajta, és bár jegyei egész Észak lovain megtalálhatóak, tenyésztése ma már csak Toronban folyik – a kyr hagyományokat makacsul őrző birodalom pedig meglepően komoly lépéseket hajlandó tenni azért, hogy ez így is maradjon. Maga a fajta igen érzékeny, intelligens, erős és hűséges - bír minden olyan tulajdonsággal, amit a kyrek nemesnek tartottak.

Felhasználás: Leggyakrabban könnyű vagy nehéz harci lóként alkalmazzák, ők a zászlóháborúk lovagjainak lovai. Küllemüket és látványos járásukat jól jellemzi, hogy ugyanezekkel a lovakkal jelennek meg a lovagok a díszszemléken is. Érzékenységük miatt pedig még a legbonyolultabb lovas manőverek végrehajthatók velük. Még a császár által rendezett ünnepeken is szerepelnek ilyen lovak – igaz, a fajta legkiválóbbjai.

Fajta: Sinolo (10-15 a)

Küllem: Abaszisz egyetlen igazán híres lófajtája általában szürke, deres, néha pej vagy fakó. Sörénye hosszú, szárnyaló (akárcsak a farkok), gyakran a szügy alá is leér. A fej elég nagy, állása öntudatos állat hatását kelti. Mozgása a temperamentumot és a szelídséget egyesíti magában. Egész viselkedése miatt a ló általában magasabbnak tűnik, mint amilyen valójában,

Tulajdonságok: Sinolot lovagolni jellemzően nagyon kellemes. Viselkedése külleméhez hasonló, a hátán még rongyokban is ülhet az ember, a ló magatartásával kelt úri hatást – még lovasa iránt is. Ugrás tekintetében nem a legkiválóbb, de sebessége sem hagy kívánnivalót maga után, igaz értéke azonban intelligenciája.

Felhasználás: A Sinolo szinte harci lónak született. Eleganciája és magas ára miatt leggyakrabban a tisztek lova, különösen kemény patái pedig a harcban is uras rendet tudnak vágni. Nem kifejezetten agresszív, viszont különleges érzéke van a lovas manőverek tanulásához és végrehajtásához, látványos járása pedig vészjósló eleganciát kölcsönöz ezeknek a manővereknek. Könnyű harci lónak a legideálisabb.

Fajta: Niatela (1-2 a)

Küllem: A niatela egészséges, robusztus felépítésű, meglehetősen nagydarab egy fajta. Szürke, ritkán pej. Nem túl kifejezett bokaszőrzettel, Tömött sörénnyel rendelkeznek. Az állat elég nagy méretei ellenére a kis helyre zsúfolt erő élő képe, hiszen arányai inkább a pónikéra, mintsem a nagylovakéra jellemzőek. Marmagassága 1, 70 láb körüli.

Tulajdonságok: Jó alkalmazkodóképességű, munkabírású fajta, és képes dolgozni minden időjárás mellett. Fáradhatatlan és szorgalmas, bár se nem jó ugró, se nem valami gyors állat.

Felhasználás: A niatelát leginkább Abaszisz abbitbányáiban alkalmazzák, ahol nagy szükség van erejére éppúgy, mint alkalmazkodóképességére, hiszen a termelés nem állhat le egy egyszerű vihar vagy kánikula miatt. A csillefontatástól a kerékhajtásig mindenre alkalmazzák, immár több évszázada sikeresen. Az abbit kitermelésével való kapcsolata miatt néha kissé körülményes egy ilyen ló beszerzése, de azért gyakran előfordulnak más nagyobb bányákban, építkezéseken is. Ebből látszik, hogy a niatela leginkább nehéz munkalónak alkalmas.

Fajta: Predoci telivér (20-25 a)

Küllem: A predoci telivér finom vonalú ló, hosszú, ívelt nyakkal, keskeny törzssel, erőteljes farral és nagy, kifejezésteljes szemekkel. Végtagjaik karcsúak, ízületeik erősek. Mindig egyszínűek. Vonásaiban erőteljes dzsad telivér jegyek találhatóak, ami nemesítésre utal. Marmagassága 1, 5 – 1, 7 láb lehet. Járásuk térélelő és lapos.

Tulajdonságok: Későn érő, ideges lovak, viszont barátságosak. Jó és tápdús takarmányra van szükségük és sok figyelemre. A szélsőséges időjárást sem viselik túl jól, ilyenkor problémák adódhatnak. Ha éppen minden rendben van velük, akkor gyors, élénk és erőteljes lovak, és szerte Yneven öregbitik predoci nevelőik világhírét. Kifejezetten szeretnek ügetni és remek ugrók..

Felhasználás: A predoci telivérek az ynevi lóversenyek ünnevelt szereplői, sok pályán tartják őket a sebességsúcsokat szerte a kontinensen. Értelemszerűen ritkábban indulnak futamokon olyan helyeken, mint például a Taba el Ibara vagy Haonwell ködös és hideg vidéke. Hírüket jellemzi, hogy a fiatal lovak ára is igen borsos, a bizonyítottan sikeres, többszörös győztesek pedig egészen hajmeresztő árakon cserélnek gazdát.

Fajta: Khufr /Al Madoba szutyok lova/ (2 e-1 a)

Küllem: A Khufr sok ynevi lófajta jegyeit egyesíti, többnyire a rosszakat. Színe bármilyen lehet, nem ritka a pöttyös, foltos, de még a halványan csíkos (!) egyed sem. Alkatasuk akár homokdűnéké - változó. Akadnak hatalmas, de a póni méretet súroló egyedek is. Sokan x lábúak, a tehénállás és a gacsos állás (olyan, mint egy leheletnyi bokaficam) is gyakori. Fejük busa, gyakran lógtatják, mindent összevetve elmondható hogy jól kitolt velük a természet. A természet? Inkább az al madobai lókufárok művét sejtethetjük benne..

Tulajdonságok: Al Madoba híres lovaival bemutatgatjuk Ynev minden bizonnal legjobban elrontott gebéit. A szerencsétlenek az emír nagy vállalkozásának eredményei, akinek meggyőződése volt, hogy képes jobb lovat nemesíteni a Dzsad telivérnél. Hát nem sikerült neki. Ebben valószínűleg az is közrejátszott, hogy az emírnél kissé ködös fogalmak voltak állattenyésztésről, így a „több jobb” alapelvein elindulva keresztezett minden a keze ügyébe kerülő lovat. Valószínűleg azt hitte, hogy egyszer csak születik egy ló, ami az összes bevont fajta előnyeit hordozza. A legszörnyűbb az, hogy utódai sem adták fel a reményt és töretlen lelkesedéssel várják a csodálatos ló eljövételét, amely majd méltó helyükre emeli őket a lótenyésztés történetében. Addig is lovaik közmondásosan idegbajosak és makacsak. Egyetlen jó tulajdonságuk, hogy szinte bármilyen takarmányon élnek, de ez is „képzett” gondozók érdeme, ugyanis azok a lovak, amelyek csak rendszeres etetés és jó minőségű takarmány mellett tudtak megmaradni, mára már kirostálódtak a népekből.

Felhasználás: Akinek annyi esze van, hogy ilyen lovat vesz, az megérdemli, hogy ezt maga találja ki.

Fajta: Yllinori telivér (25-30 a)

Küllem: Erős izomzatú, széles mellkasú, rövid ló. Lábai remek felépítésűek, csánkja nagyon erős, végtagjai szinte „lökésgátlóként” működnek. Járása gyors és alacsony. Színe sokféle lehet, de leggyakrabban sárga. Marmagassága 1,5 láb körüli.

Tulajdonságok: Yllinor méltán híres lova még ilanori gyökerekkel büszkélkedhet, és a fajta rendkívül megedződött a hosszú népvándorlásban. Régi intelligenciájuk és jóindulatuk megmaradt, így még nem túl gyakorlott lovasoknak is alkalmasak. Emellett Ynev egyik leggyorsabb hajrázó lova és habár kitartásban akadnak nála keményebb lovak, a rövidtávú versenyek egyeduralkodója. Nagyon gyorsan képes fordulni és hajlamos akár bonyolultabb manővereket is rögtönözni. Habár sebességre tenyésztik, a fajta jó néhány remek ugrót is adott már ynevenek. Összességében a fajta nagyon kiegyensúlyozott, és emellett néhány területen különösen jónak számít, tehát igazán remek fajta, amelynek sok előnye akad, de hátrányai nem igazán. Leszármazottai között megtaláljuk a Swinnasufieket, akikkel közös tulajdonságuk, hogy jól elvannak szűkösebb takarmányon is.

Felhasználás: Az yllinori telivér nagyon jó mindenre, amikor nem versenyeznek vele, remek állatterelő és utazóló. Emelt manőverezési készsége és gyorsasága ideális háttassá teszi az yllinoriak által gyakorolt könnyűlovas harcmodor számára. Gyorsa hadmozdulatok, portyázó támadások terén nem akad párja.

Fajta: Stellire (35-45 a)

Küllem: Yllinor válogatott lovai, az yllinori telivér továbbnemesítésének eredményei. Jellemző rájuk mindaz, ami felmenőikre, de valahol a tenyésztés folyamán megjelent egy olyan jegy is, amely egészen egyedivé teszi a fajtát. Minden egyeden található ugyanis egy nagy fehér csillag az állat homlokán, amely szokatlanul szabályos és mindig a homlok közepén helyezkedik el. Ez még a szürke lovakon is megtalálható, az értő szemek nehezen bár, de felismerik. Ez annyiban fontos, hogy a Stellire-ek között nagyon gyakori a szürke szín.

Tulajdonságok: A hosszú, királyi méneseiben történő nemesítés eredményeként a lovak minden tekintetben felülmúlják az yllinori telivért, de egyes területeken egészen kimagasló eredményeket képesek elérni. Kitartásuk a dzsád lovakéval vetekszik, hosszú távú sebességükhöz hasonlóan. Rövidtávú sebességük egész Yneven legendás, történeteket mesélnek például a lóról és lovasáról, akik egy vadászó oroszlánfalkát hagytak faképnél néhány szempillantás alatt a Sheraltól délre elterülő síkságokon. Ezen felül immár az ugrási képességük is versenyre kelhet bármilyen ynevi lóéval.

Felhasználás: A Stellire esetében ennek a pontnak nincs túl sok értelme, hiszen nagyon kevesen rendelkeznek ilyen lóval, ugyanis nem elég, hogy a leendő lovasnak falvak árát kell kifizetnie a lóért, egy ilyen állat vásárlásához külön engedély kell. Yllinor királyi lovászhai pedig gondosan megválogatják, hogy kinek a kezére adnak egy ilyen nemes állatot - és néha később is ellenőrzik, jól döntöttek-e. Így például a méltán híres Nogren Praedarmon is ilyen hátassal bír.

vasudan

VÉGSZÓ

E cikk egészében vasudan munkája, én csak néhol javítottam bele. Bár igen terjengőre sikerült, félek, a témát korántsem elemeztük ki teljes egészében. Ha a jövőben lesz igény rá, talán a cikknek még folytatása is születhet.

Sonko

Bosszultatlan sérelmek

Az alig kitaposott hegyi ösvényen négy lovas koptatta az utat. Erős ügetésben haladtak, a paták ritmikus kopogása keltette az egyetlen zajt a környéken. Elöl egy koromszín páncélos, természetes alak lovagolt egy robusztus ménen. Láncsztyús keze szilárdan tartotta a kantárt, és kemény tempót diktált hatásának.

Mögötte ketten haladtak, egyikük alacsony, szürke lova habzó szájjal próbált lépést tartani a többiekkel. Mellette egy karcsú, de kimunkált izomzatú északi tornyosult a nyeregben. Jellegzetes vonásait ha akarta, sem fedhette volna el, széles szája és mélyen ülő szeme tösgyökeres asziszra vallottak. A bizonyosságot tovább erősítette láncmellénye, aminek csillogása a szakértő szemnek azonnal elárulta, a vért abbitötvözetből készült, abbitot pedig kizárólag Abasziszban találni. Igaz, a páncél maga nem onnan származott.

A sort egy sárgás, szinte pergamenszín bőrű torzonborz alak zárta. Hosszú, ápolatlan fekete szakálla, és beteges fényű szeme az örültek sajátja volt. Élesen elütött a másik három lovastól, akik mind harcosnak tűntek. Bár az ő hátán is pihent egy kard, ez még mindig nem adott okot, hogy fegyverforgatónak tűnjön.

A délután lassan estébe hajlott, de a négyes rendületlenül csattogott tovább. A völgyből lassacskán egy erdős fennsíkra kapaszkodtak fel. A nap lassan lebukott a láthatáron, amikor az elöl haladó lovak végre megálljt intett. Egy kisebb tisztást találtak az elhanyagolt úttól nem messze, ahol békében letáborozhatnak. Rutinos kalandozók módjára kapkodták elő takaróikat, és edényeiket, és fertályóra múlva már a tábortűz is készen állt. A lángok átmelengették az esti lehűléstől átdermedt tagokat, és a kurta odamondások is lassan átmentek beszélgetésbe.

- Hogy érzed, milyen messze jár? - kérdezte Raul, a legalacsonyabb, kerek képű harcos.

- Nyugalom, már közel van. Elég sok előnyét hoztuk be. - A lovak orrlíkai kitágultak, és teli tüdőből, erőteljesen szuszogott.

A csapat tudta, ez nem megfázás, vagy betegség jele. Egy követővarázsé, mely vérepszimatot ad annak, aki elmormolja. Ezt a varázslatot csupán a bosszúisten, Uwel felkentjei ismerték. A paplovag, Aran con Serfeya pedig most élt vele. Szent küldetésben állt, megfogadta mentorának, a poklok mélyére is követni fogja kiszemelt áldozatát.

Márpedig könnyen lehet, hogy arra kerül a sor. Akit üldözött, egy kráni bérgyilkos, egy gyerekkora óta lesből ölésre oktatt emberszörnyeteg. Aran mégsem ellenkezett, csak egy főhajtással nyugtázta, mikor a vadász után küldték. Jól tudta, hogy a harc még így, négyesben is legalábbis kétéseles.

A csapat kedvtelen beszélgetés közepette bontogatta csomagjait, hogy vacsorát készítsen. Most a magas aszisz, Sorir főzött. Egyszerű, de tápláló étkek. Főleg főleg burgonyából, és füstölt kolbászból. Nem volt szakácsmester, de a világlátott csapat már megtanulta ellátni magát minden helyzetben. A paprikás nem sikerült rosszra.

A kopott rézüst mellett a csapat szokásos napi rutinteendőit végezte. Fegyvereiket gondosan megtisztították, beolajozták, a számszeríjakat beállították, a páncélokot kifényezték. Takaróikat is elrendezték, gondosan ügyelve, hogy se hangyabolyra, se más kellemetlen állat fészke ne terítsék. A vézna öregember kinézetű alak, Solator pedig elindult tűzifát keresni, és aprítani, hogy pótolja a felhasznált tartalmakat.

A négyes végül hozzálátott a végre-valahára elkészült paprikásnak. Lassan, kimérten ettek. Nem siették el, tudták, talán ez az utolsó nyugodt alkalmuk az evésre, mert lehet, hogy a Fekete Határhoz túl közel sikerül csak végezniük az orgyilkossal.

Aran felkiáltott ijedtében, mert egy hangos, semmivel össze nem téveszthető surranás ütötte meg a fülét. Intése túl későn érkezett, és a nyílvevő egyenest a szívének irányozva repült tovább, még mielőtt bármit is tehettek volna.

Az uwelita különösebben nem ijedt meg. Páncélja valószínűleg megvédi. Szerencsére a lövedék kissé lejjebb ért célt, és mély kongással ütötte át a rézedény falát, majd esett önsúlyából a paprikásba.

Egy emberként szökkentek talpra, és fegyvert rántva rohantak abba az irányba, ahonnan a vessző érkezett. Gyors, határozott mozdulatokkal túrták fel a bokrokat, és rugdosták szét az aljnövényzetet. Hamar megtalálták a számszeríjat, melyből a végzetesnek szánt lövedéket lötték. Csakhogy nem tartozott senki hozzá, mindössze egy precízen kifeszített kötél, és egy pár gallyból rögtönzött tartóállvány. A fegyvert előre beállították, hogy a húrjához kifeszített kampós kötél belátható időn belül elpattanjon. Ügyes, mégis egyszerű trükk volt, de úgy nézett ki, a célját nem sikerült elérnie.

Aran mérgében páncélkesztyűs kezével ütlegelte, rongálta fegyvert. Majd kezét verejtékező homlokához emelte, hogy letörölje róla a felgyült koszos izzadságot. A kesztyű az orra elé ért, ekkor megakadt a mozdulata.

- Érzem a szagát rajta. Ez az ő fegyvere. - köpte a szavakat vicsora mögül.

- Akkor közel van. - nyugtázta Raul.
- Nem feltétlen. Másnak is odaadhatta. Az előbb azt mondtad, még jó messze van. - szólt közbe Sorir.
- Ahogy mondd. A szag túl gyenge, de az övé.
- Akkor azt hiszem, felesleges is volna üldözni azt, aki ezt idetette. Elvégre csak a paprikást lyugatta ki. - próbálta oldani Raul a hangulatot, sikertelenül.

Közös megegyezéssel aludni tértek, váltott őrséggel. Előtte megették, ami az ételből maradt, hogy holnapra is legyen erejük, majd könnyű, de pihentető alvásba mélyedtek, ami az állandóan veszélyben élők sajátja.

Az éjszaka nyugodt volt, semmi sem zavarta az alvókat. Reggel Sorir ébredt elsőnek. Megszokta a kevés alvást, és a testéhez nem épp kíméletes életet, így majd' feleannyi pihenéssel is beérte, mint a legtöbb ember. Mégis, bár az álomnak már nyoma sem volt szemeiben, zúgó fejjel ébredt. Hasogató szédelésben tántorgott el az egyik fáig, ahol nem bírta tovább, hangos nyögés közepette kiadta égő-émelygő gyomra tartalmát. Miután könnyes szemmel, és égő torokkal felkelt, Aranhoz futott. Felrázta kábulatából, és röviden próbálta vázolni a helyzetet.

- Úgy néz ki, az a mocskok tényleg az üstre célzott.
- Mi van? - húzta össze szemeit a testében éber, lelkében azonban máshol járó lovag

Sorir válasz helyett inkább jó erővel gyomorba öklözte. Felnyögött, mikor véresre horzsolta a kézfejét a lovag láncingjén.

- Átok verjen, miért van ez rajtad mindig... - fakadt ki
- Mi van?! - kérdezte Aran ismét, kissé felemelt hanggal
- Az van hogy mérgezett volt az a tetves nyílvesző, te szerencsétlen - vesztette el a türelmét Sorir.
- Ja. Hogy úgy.

Aran kissé nyugodtabban intézte el a dolgot. Vasszervezete nem sínylette meg annyira a mérget, mint Soriré. Higgadtan ledugta a torkán két ujját, és csendben ő is egy bokorba okádott. Solator is ekkortájt végzett, csak Raul feküdt még takaróiba csavarva, csendben.

Sorir őt is felébresztette. Barátja szemeire fátyol borult, és arcából is kiment minden szín. A máskülönben erővel teli arc most fakó csontszinbe borult. Fertályóra is eltelt, mire megértették vele, mi történt. Felállni sem volt ereje, de fogát összeszorítva, erősen koncentrálni megőrizte lassan visszatérő öntudatát. Miután Solator és Aran meghánytatták, jobban lett, de a szín továbbra sem tért vissza arcába. A többiek aggodalomtól ködös arccal tüsténkedtek Raul körül. Ők se voltak túl jól, de a földön fekvő harcos láthatóan jobban szenvedett.

Így szó sem lehetett azonnali továbbindulásról. Az üstöt messze hajították – volt másik, és amúgy sem kockáztattak – és pár gyógyfüvet kotortak elő a Raul mellényén lévő zsebekből. Sorir egy másik edényben vizet forralt, és erős illatú szárított leveleket szórt bele.

- Ez majd helyrehoz. - bízta barátját, akinek egy bárgyú mosolyon kívül nem sokra futotta. De már ez is sokat mondott olyasvalakinek, aki már régóta Raul mellett harcolt. Együtt jártak meg a Yankaraont, a messzi észak hírhedt zsoldoslégióját. Az öt év kemény kiképzésből nem csak az arany tetoválas maradt meg a vállukon - mely egyébként azt jelezte, százegy közül ők öten bizonyultak a legjobbnak – de rengeteg apró jelzés, sejtelmes félszavak, és a keserű-boldog emlék, hogy megcsinálták, és a kényszerből vállalt kínokat úgy élték túl, hogy még hírnevet is szereztek maguknak.

Sorir már ismerte a füvek nagy részét, amiknek Raul rendszeres élvezője volt. Azokhoz a kevesekhez tartozott, akiken ez egyáltalán nem látszott meg. Máskülönben jó erőben volt, és elméje sem szenvedett semmi kárt a mákonyok, és álomporok erős fogyasztása miatt. Noir papja volt, aki híveinek nemhogy tiltotta az efféle élvezeteket, de ópiumbarlangok, különleges párlatokat áruló kocsmák sokasága állt az állítólagos ortalma alatt.

A mérgek ellen azonban nem volt felkészülve a kemény pap szervezete. Az orgyilkos nyílveszőjére kent szer levverte a lábáról. Dél körül jött viszonylag rendbe, de az ételt még ekkor sem fogadta be háborgó gyomra. Mindössze némi kétszersültet, és vizet tudott leeresztetni tüzesre mart torkán. Mégis úgy döntött, továbbmegy a csapattal. Társai nem próbálták lebeszélni. Nem is akarták igazán, mert még így, gyengén is elég jó fegyverforgató volt a rovott múltú noirita - ezt a tapasztalat igazolta - meg ismerték, és tudták, nem is nagyon lettek volna képesek lebeszélni szándékáról.

Felnyergelték a lovakat, és Aran megújította mágiáját. Erős, hörgő szuszogás után a menet élére lovagolt. Szerencséjükre a fennsíkot borító erdő sűrűn volt tisztásokkal, ligetekkel tarkítva, és a fák sem álltak tömört sorokban, így bár az útról letértek, mégis elég jó tempóban tudtak lovagolni.

Úgy kétóránként meg kellett állni, amíg Raul kinkeservesen leeresztette a torkán gyógyfözetét. Csupán Solator jegyezte meg egyetlen egyszer, hogy nem volna tanácsos tovább haladnia, de válaszul csupán három szúrós pillantást kapott.

Estére komoly hátrányt hoztak be, de vészesen közeledtek a nehezen járható hegygerinchez, ahol a lovaikat kénytelenek lesznek otthagyni, mert a csipős szelek járta hegyoldalak magassága eléri a hóhatárt, ahol gyalog is csak ugyanúgy tudnak haladni.

Éjszakába nyúlóan koptak a patkók, a lovak pofája már habos nyálat vetett, mire újra megálltak. Ötletük sem volt, hogyan haladhat ilyen irdatlan sebességgel a tudomásuk szerint saját lábán menekülő orgyilkos.

Az éjszakai táborverést körültekintőbben végezték, mint előző nap. Raul ülve, lövésre kész nyílpuskával készült elalváshoz. Aran és Solator egymást szemmel tartva jó ötven lépésen belül mindent átkutattak. Jó órába is beletelt, míg végeztek. Sorir a készletben lévő kenyeret pirította a tűz felett, hogy a szerencsétlen Noir-pap szervezete befogadja. Raul állapota javult a reggelhez képest, de gyengesége nem múlt el, és valószínűleg a méreg sem ürült ki belőle.

Keveset aludtak, és azt sem nyugodtan. Szerencsésükre, vagy épp elővigyázatosságuk miatt semmi gond nem adódott. Sorir valamivel pirkadat előtt kelt, és reggelig ő őrködött. Nem igazán viselte meg a kevés alvás, egész életében elég kíméletlenül bánt a szervezetével. Örököse alatt is unaloműzőként átmozgatta tagjait – na meg persze mert harcra is lehetett számítani. A lábujjaitól kezdve a feje búbjáig minden izmára sort kerített – megtanulta egyenként megfeszíteni, és ellazítani őket.

Tapasztalatból tudta, hogy az unott állodogálás, vagy séta csak lankasztja a figyelmet őrségben, a sötét még inkább. Az ember hosszú-hosszú állati léte során hozzászokott, hogy az ismeretlen feketeség a pihenés idejét jelenti. Az emberi faj történetében csak szemvillanás óta létezik civilizáció, és ezt az ösztönt nem ölte ki a tudatos nevelés sem, legfeljebb háttérbe szorította.

Így Sorir próbálta elfoglalni magát valamivel. Aran nyeregtáskájából elővett egy nagyobb, vaskos bőrtömlőt, amely első osztályú fegyverolajjal volt teletöltve. A lovagi páncélhoz szükség volt egy komolyabb mennyiségre a tompa fényű nedűből, Sorir pedig a kölcsönért cserébe a tisztogatást Aran vértjével kezdte - már amely darabokat hajlandó volt legalább alváshoz levetni. Lassan végighaladt rajta, a legkisebb részeket, hajlatokat is alaposan átdörzsölte.

Ez majdnem reggelig eltartott. Miután ezzel végzett, ételt készített a többieknek, akik nem győztek hálálkodni, mikor felébredtek. Raul állapota javult egy keveset, de a reggelit így is óvatosan fogyasztotta el, és nem is a szokásos étvágyával.

Nem töltöttek ezzel sem sok időt. Hamarosan ismét úton voltak, kemény tempót diktálva a lovaknak. Aran szerint csökkent a távolságuk, de ez akár csalás is lehetett. A nyomok egyetlen helyen sem ágaztak le, mint tették azt korábban, és ez már magában biztató jel volt.

- Talán elbízta magát – vélekedett Aran.

- Lehet - válaszolt a mellette lovagoló Sorir pár pernyi csend után.

Ilyen beszélgetés mellett haladtak az egyre inkább kopárrá, sziklásá váló fennsíkon. A terep lassan átment sziklák borította, deres fűtengerbe, fokozatosan maga mögött hagyva a fellazuló erdőt. A hóhatár is egyre közelebb volt, ami több okból sem volt kedvező. Az egyik az volt, hogy a lovakat ott kellett hagyniuk. Sajnálták a jó hátasokat, és csekély esélye volt, hogy az utánuk haladó, lassabban mozgó segélycsapat megtalálja őket.

Az érem másik oldala viszont az volt, hogy az orgyilkost talán beérhetik, mert kemény menetben elég edzettek voltak mind a hárman. Solator miatt aggódtak, de a vézna, szikkadt harcos biztosította őket, ő bírni fogja. Hittek neki, mert ő már járt az előttük tornyosuló bércen túl, ahol a gyilkos Dofk folyó völgye terül el. Bár még messze van a Fekete Határtól, mégis velejéig romlott a hely, és lakói a sötét szomszéd, Krán eszméjének rabjai. Solator mindannyiszor elhallgatott, mikor arra terelődött a szó előzetes beszélgetéseik során. Titkon mind remélték, nem kell oda bemenniük, de ez a remény egyre inkább meghiusulni látszott. Napnyugtáig lovagoltak, és késő éjszaka táboroztak le. A köztük, és üldözöttjük között húzódó távolság megfeleződött, csupán pár mérföld lehetett már. Most már határozottan gyorsabbak voltak, és a nehéz, havasba forduló hegyoldal ismét nekik kedvezett.

- Csak szüksége van pihenésre annak a pokolfajzatnak – vetette fel a tábornőz lángjánál a sápadt, takarókba bújó Raul. Állapota reggel óta mit sem javult.

- A lovakkal eddig tudta tartani az iramot, nem tudom, mi lassíthatja le. Tudtommal nem volt hátasa. Egy hétig ilyen iramban futni legfeljebb egy ork lehet képes. - gondolkodott Solator.

Hó porozta be a kis csapatot, és a lovak háta is gözölgött a hidegben. Nem volt komoly még az idő, de a fémvértektől már meg kellett válniuk. Így azok most a hátizsákok mélyén pihentek. Remélem beérjük nemsoká. Menetelni, azt már megtanultunk - vigyorgott Raul erőtlenül.

A többiek csupán egy-egy mosollyal nyugtázták a megjegyzést. Mindannyiukban ugyanaz az emlék kísértett, a száraz, fojtó sivatagi menet, amely napokon, heteken át tartott. Akkor is átvészelték, és bár a fagyhoz annyira nem voltak hozzászokva, a körülmények még jónak voltak mondhatóak. A menetre még akkor került sor, mikor a Yankaraon, Észak-Ynev egyik leghíresebb zsoldoslégiójának *sezrói* voltak. A szó annyit tett: ágyékkötő. Ez jelképezte értéküket, és megbecsülésüket a légióon belül. De *sezrókból* *claorokká* váltak, arany kardtetoválással ékített veteránokká. Észak legtöbb táján csak meg kellett mutatniuk felkarjukat, és rögtön más elbírálásban volt részük.

A *claor* azt jelentette, százegy közül az öt legjobb egyike. Százegy *sezro* indult neki az öt éves kiképzésnek, és csak öten válhattak teljes jogú légióssá. Aran, Raul, és Sorir benne volt ebben, köszönhetően kemény, makacs alkatuknak, és annak, hogy mindvégig mindenben támogatták egymást. A másik két *queton*-tag már messze járt - de ők hárman még összetartottak.

A tűz sziszegve ellenállt az egyre erősödő hóesésnek. Kicsit több tűzifát raktak rá, hogy kitarson, majd ismét őrt álltak.

Reggelre tiszta lett az idő. A lovakat szabadon engedték, bár eléggé nehéz szívvel. Ezzel számoltak jó előre, így nem

a saját hatásait, hanem az Uwel-rendtől kapott állatokat használták. Aran intézte ezt is, mint ahogy az ellátmányuk nagy részét is. Igen megbecsült szerepe volt már a paplovagi renden belül. Jónéhány beteljesített bosszú állt a háta mögött, és az uweliták között legfeljebb ez adhatott megbecsülést. Az orgyilkos egyik rendtársát gyilkolta meg, komoly következményeket vállalva ezzel. A Bosszúangyalok nem épp megbocsátó természetűekről, és gyávaságukról voltak híresek. Halálukig, vagy jogos bosszújuk beteljesítéséig üldözték azt, aki magára vonta a rend haragját. Aran azért is vállalta el, hogy megbosszulja a pyarroni Geprius lovag halálát, mert mindenki másnak fontos szerepe volt az elkövetkező sivatagi háborúban. Aran kalandozó volt, és pár nappal a gyilkosság után érkezett a városba. Így rövid úton rá esett a választás. Nem ellenkezett - nem volt szokása, és úgy érezte volna, szégyenben marad, ha megteszi.

Gyalog, nehéz prémekekbe burkolódzva, mégis tempósan haladva vágtak neki az egyre inkább havassá változó hegyi útnak. Ahogy feljebb, és feljebb értek, egyre hidegebb lett. Szerencséjükre a szél nem fújt, így könnyebben bírták. Raul állapota stagnált, még mindig lassan tudott csak enni, de a tápláló, és élénkítő főzetek talpon bírták tartani. Úgy vélekedett, a mérge valószínűleg valami olyasmi lehet, ami nem ürül ki szimplán a szervezetéből. Igyekezett nem tudomást venni róla, de nem járt túlzott sikerrel.

A négy vándor kitartóan taposta az egyre vastagabbá váló hóréteget. A Gyűrű-hegység bércei közül még ez a nehéz, csak gyalog járható hegyi ösvény a legkellemesebbek közé tartozott. Főleg, mert egyelőre nem tapasztalták, hogy bárki is lakná. A Fekete Határhoz közel pedig az ember szívesebben járt lakatlan földön, mint valaki másén.

Három nap telt el, mire feljutottak a hegyi út legmagasabb pontjára. Aran szerint ismét sokat lefaragtak üldözöttjük előnyéből. A hegy tetején nem várt akadályba ütköztek. Az út kétfelé ágazott, középen járhatatlan, hegyes sziklával tarkított kiemelkedéssel. Mikor alábbhagytak a szitkozódások, és fejtegetések a helyes útról, Solator vette át a szót, és határozott hangon válaszolt a hollétüket.

- Nos, mint tudjátok, a Dofk folyó völgyébe készülünk. De a folyó a völgyet kettéválasztja, és a két terület között elég nehézkes az átjárás. A folyón ugyanis csak az első pár mérföldön lehet átmenni. Utána hogy is mondjam... nem engedi.

- És most mi a halált csináljunk? Aran, merre érzed a dögszagot? - csattogott Sorir.

- Az a gond, hogy mindkét felé elég erősen. Nem könnyíti meg a dolgunk - válaszolt a lovag.

- Örülök hogy félbeszakítottál - torkolta le Solator - szóval innen északra, azaz most jobb fele Hratwhur, a másik irányba pedig Thonag földje fekszik. Ezek régi urak nevei, már egyikük sem él, a területet kisebb klánok, csoportok birtokolják.

- Na most okosabbak lettünk, tényleg - mormogott Sorir. Solator tudomásul sem vette.

- Szóval itt ketté kell válnunk.

Hosszas vitába kezdtek az ötlet helyességéről, majd pedig arról, hogy ki kivel menjen. Aran és Sorir is Raul mellett akart maradni. Solator viszont ismerte az utakat. Végül hosszas vajúdság után úgy döntöttek, Sorir és Raul megy jobbra, Aran pedig Solatorral tart - a bosszú tulajdonképp az övé, és így van a legnagyobb esélye beteljesíteni. Már persze ha most jó irányba indul.

Az éjszakát még egyben töltötte a csapat. Kora hajnalban, egy gyors reggeli után váltak ketté. Sorir mint mindenben, itt is első volt. Rault szinte maga után húzva indult el a lassan lefelé lejtő hágón.

A paplovag és társa megvárták, míg látótávon kívül érnek. Aran sóhajtott egy mélyet, majd szemöldökét összevonva csak ennyit mondott:

- Gyerünk.

A már ismert erőletetett menetben kaptattak az enyhén lefelé ereszkedő szurdokban. Pár óra múlva Aran szimata egyre erősebben, és erősebben jelzett. Ez azt jelentette, a közelben van. Bár gyorsan mentek, az uwelita számításai szerint messze nem kellett volna, hogy ennyire közel legyenek. Aggályait egyelőre magában tartotta. Kardja nyelét már előzőleg betekerte egy megfelelőre szabott ronggyal, hogy ne a jéghideg markolatra kelljen ráfognia. Páncél nélkül nem érezte magát olyan magabiztosnak, de komoly gondot ez sem okozott.

Komoran taposták a vastag havat. Aran csodálkozott, hogy Solator viszonylag könnyű ruhája ellenére milyen jól bírja a hideget. Fáradhatatlanul rótták a sivár fehérséget, minden egyes lépésért külön megküzdve. Mindketten kitartóak, és keménykötésűek voltak, így nem esett nehezükre tartani a tempót.

Solator elmondta, hogy a völgy itt lefelé tart, és a Kiáltó Holló törzs nomádjainak szállásterületére vezet, akik viszonylag nagy részt bírtak Thonagból, és sokban eltértek a déli sztyeppéket uraló társaiktól. Nem voltak sámánjaik – helyette viszont voltak amorfpapjaik, akik alakváltoztató varázssal harcoltak, és erősítették meg a nyargalók fegyvereit. Az amorfpapok gyorsan, és kíméletlenül vették át a hatalmat a sámánoktól. A törzs számára nem sok változott, csak később tapasztalták meg, milyen jól is jártak. A többi nomádot, akivel akkor még osztózniuk kellett a legelőkön, hamar lebírták, vagy beolvasztották. Északabbra nem merészkedtek - a legelők is gyérebbek voltak arrafelé, meg mások is laktak ott, akikkel nem érte volna meg kikezdeni.

A nomádok nem tudni, mikor érkeztek, és honnan. Solator elmondása szerint számtalan emberöltő telt el a hatalomátvétel óta. Thonag hatalmi rendszere azóta többé-kevésbé szilárd, míg ez Hratwhurról nem mondható el.

Aran falta a vézna harcos szavait. Fel is merült benne, hogy nem bűnös-e a túlzott kíváncsisága, majd azzal

hessegette el a gondolatot, hogy amíg a hite szilárd, nem érdemes ilyenekkel foglalkoznia.

Állítása szerint Solator egyszer járta végig ezt a vidéket, akkor kilenc évébe telt, mire kikeveredett. Még az egész Dél-Ynevet felforgató háború, a Dúlás során hurcolták el rabszolgának, és itt kötött ki. Kiszabadulásáról hallgatott, Aran pedig nem faggatta. Mindenkinek legyenek csak meg a titkai.

A szurdok csak nagyon enyhén lejtett, jelentősen eltért az eddig tapasztalt meredek kaptatótól. Solator elmondta, hogy nem messze innen ered a Dofk folyó, egy nagy, sekély tóban gyűlik össze, és a tó túlfolyásából keletkező patakként indul útjára. A völgybe egy vízeséssel ér le, és jó két lépés szélességűvé duzzad. Feljebb hirtelen mélyül, és lassul a folyása – de ott már megtelepsznek benne a vizirémekek is, akik a folyóra bocsátott mágia áldozatai. Egytől egyik élőholtak, és lehetetlenné teszik az átkelést. Hidat verni lehetetlenség, csónakkal átkelni még inkább.

Az uwelita orrát szinte facsarta a semmihez nem hasonlító illat, amit a varázslat éreztetett vele. Orrlikai kitágultak, fújtatva vette a levegőt. Furcsa volt nagyon a közelség, és kellemetlen érzés lett úrrá rajta. Ha bevárja őket, akkor bizonyára harcra kerül a sor. Ez önmagában egy cseppet sem aggasztotta. De a fejevadász sem ostoba, és ha ő is számít a lovagra, akkor eléggé fel lehet készülve. Vagy csak erősítést kapott.

A testhezálló, szürkés-barnás ruhába öltözött orgyilkos minden előjel nélkül tűnt fel előttük, egy sziklás kiszögellésen. Arcát sötét selyemmaszk védte a hideg ellen, csupán szemeit hagyva fedetlenül. Aran egy gyors fohászt mormolva rántotta ki a kardját. Elindult felfelé a hegyoldalon.

A vadász csak állt nyugodtan. Cseppet sem sietve félvállára dobta kicsiny hátizsákját, és valami szarvszerű, csontsín tárgyat szedett ki belőle. Arannak beletelt pár másodpercebe, mire rájött, az orgyilkos mit tart a kezében.

Egy kürtöt. Solator kicsit gyorsabban reagált, és odaordított a lovnak, hogy húzódjanak fedezékbe. Ez már sokat nem számított. A fejevadász lehúzta maszkját, és teli tüdőből belefújt a hangszerbe. Az tisztán, keményen szólt, és a hangra szinte azonnal elindult a hóföregteg.

A kiálló, mintegy fél lábnyi sziklába kapaszkodtak mind a ketten, Aran a pajzsát tartotta maga fölé, hogy ne temesse be teljesen a hó – de hiába. Igyekezete hiábavaló volt, de kemény izmai segítettek megtartani. Másik kezével Solatorba kapaszkodott, aki kinézetéhez képest meglepő erővel szorította karját. Az idő szinte megszűnt számukraamíg a lavina tartott. Nem tudták, percek, vagy csak másodpercek teltek el a kezdet óta. Keményen tartották maguk, és végül, mikor elcsendesedett az áradat, mindketten viszonylag épségben feküdtek a kicsiny üregben, ami a szikla miatt alakult ki. Megvagy? – kérdezte a lovac.

- Ja. De átkozott egy hideg van, és itt fagyunk, vagy fulladunk meg, ha nem csinálunk valamit.

Némi gondolkodás után egy üreget ástak maguknak. Sötét volt, így eléggé megszenvedtek, mire akkorát sikerült kikaparniuk, amiben épp hogy fel tudtak állni. Fényt nem mertek gyújtani, a levegőjük így is érezhetően fogyott. Egyikük sem beszélt, vagy mozgott feleslegesen. Csendben ültek a sötétben, és csak a fontos dolgokat közölték egymással. Aran tapogatózni kezdett és gyors mozdulatokkal egy hosszú szerszámot eszkábált. Kettőjük fegyverét összekötözte, meg még amit a hátizsákjában talált hosszúknak tartott tárgyat.

Az eszközt odaadta Solatornak, és a vállára vette a vézna, könnyű harcost. Solator feldőfött, ameddig csak erejéből tellett, és szerencséjükre a rögtönzött rúd elég hosszúnak bizonyult, hogy kiérjen a felszínre.

Karvastagságú lyukat vájtak, amin keresztül friss, tiszta levegő, és fény áramolhatott be az üregbe. Vastag ruháikat mind magukra aggatták, az arcuk kivételével minden szabad bőrfelületet betakarva. Bár a közvetlen veszély úgy néz ki, megszűnt, egyáltalán nem érezték maguk biztonságban. A gyilkos lehet, hogy számít erre is, és itt figyel a környéken. A közel három lábnyi hóréteget pedig időbe fog telni, mire óvatosan eltávolítják maguk fölül - anélkül, hogy rájuk omolna.

- Hát ebben se lesz sok köszönet - szólt Solator mogorván.

folytatjuk,

Sonko

Interjú Alan O'Connorr

Először is köszönjük, hogy elvállaltad az interjút.

Első kérdésem: Mióta foglalkozol írással, és mióta játszol Magust?

- Az első spirálfüzetekbe írt regényt tizennyolc évesen fejeztem be, valamikor '87-ben. Szerepjátékokat illetően néhány éve már meséltem ADnD-t, mikor hozták a játékosaim az új Magus-t. Belevágtunk, mert a regények nagyon tetszettek és már akkor megfogott, hogy ez egy magyar fejlesztésű, színes és életteli világ.

Mikor fonódott egybe a kettő?

- A kilencvenes évek végén láttam neki első „Boszorkánysámán” című regényemnek, mellyel 2000-ben kopogtattam Novák Csanádnál. Mái is hálás vagyok neki, hogy nem adta ki. A Legendák és Enigmákban jelent meg először írásom, a „Darton nevében”, majd a „Halál hét arca”.

Saját műveid mennyire tartod irodalmi alkotásnak? Mit gondolsz, a Magus regények inkább ponyva, vagy komolyabb kategóriába sorolhatóak?

- Minden igyekezetem ellenére, ezek az írások számomra még mindig inkább egyfajta örömteli kikapcsolódást jelentenek, mint pl. másoknak a kertészkedés. Időről időre persze jönnek ötletek, melyek nem hagynak békén és történeté „akarják iratni magukat” valahogy úgy, mint ahogy a szobrászban is először megszületik a szobor, mely alakot akar ölteni.

Ez ilyen nyugtalanságféle – de ettől még nem lesz irodalmi szintű egy írás.

A Magus-regények jobbára a zsánerefantasy tárgykörébe tartoznak, de ezt is lehet nagyon jól csinálni. Rá lehet fogni, hogy csak egy irodalmi székláb, ahogy egy íróársam mondaná, de ha gyönyörű, az ember büszkébb lehet rá, mint lilaködös entellektüelek az elfuserált kakukkos órájukra.

A jól-rosszul megformált lektűrön vagy a felszegett állú Igazgy Művészekén túl azonban, ne feledjük el, van egy másik világ.

Törekszel valamiféle mondanivaló átadására a műveidben?

- Mindig. Szerencsére nem teljesen hiábavalóan.

Mennyire kikapcsolódás, és mennyire munka számodra az írás?

-A regényírás első hónapjaiban, akár egy szerelemben, sodor a láz. A következő hónapok kísérletezgetése és felfedezései után az utolsó hónapok és fejezetek már általában vajúdásnak tűnnek. Nem azért, mert az ember már be akarja fejezni - éppen ellenkezőleg.

Írni milyen körülmények között szoktál? Van valami, ami szükséges számodra az alkotáshoz (tea, egy kabala, zene, stb.)?

- Általában utazás, várakozás közben formálom a történetet, aztán egy félóra a lappal elég, akárhol, hogy leírjam. Még ügyeletes orvosként szoktam rá, hogy akkor írok, amikor lehet, akár csak pár sort is. Persze ha „rákészülhetek”, akkor is beérem a pihenség, éhgyomor és egy erős tea kombinációjával.

Szeretek közben zenét hallgatni, lehetőleg olyasmit, amiben nem énekelnek. Ideális a Buttinger-féle Ynev-zenék, vagy filmzenék, de stílus tekintetében a Dead Can Dance-től az Era-Enya-Enigma hangzásig bármi jó.

Gépen szeretsz írni, vagy inkább kézzel?

- Fontos, hogy csak a szövegformálásra tudjak figyelni, ezért régen megtanultam gyorsan és vakon gépelni. Minden író társnak ajánlom.

Általában honnan jön az ihlet?

- Az álmoktól az aktuális politikán át a nyomtatott vagy internetes dokumentum-irodalomig bármiből. Az igazi, belülről feszítő láz leggyakrabban mégis valamilyen felháborodásból születik, amire – szerencsére – rá sem lehet ismerni, mire kiforrja magát.

A műveid szereplőit mennyire ihleti az élet? Szoktál közeli ismerősöket, netalántán saját magadat megjeleníteni?

- Azt gondolom, ebben a műfajban az empátia és az emberekre figyelő, kísérletező kíváncsiság nagyon fontos. Ezután viszont nem szorul az ember rá, hogy ismerősei köréből válogasson - hacsak nem szándékosan. Néhány mellékszereplőt vagy ritkábban gonoszokat megformáltam ugyan létező személyekről, de mikor a karakter „életre kelt” bennem, megszülettek a saját jellemvonásai.

Még egyetlen történetem sem igényelt egy magamfajta szereplőt, viszont egyes (rosszabb) jellemvonásaimat szívesen domborítottam egyik- másik karakterben.

Mennyi időbe szokott telni, míg az alapötlettől a befejezésig eljutsz? Persze novella és regény esetén nyilván ez eltér...

- Egy évben írok általában egy regényt, de nemcsak egyéb teendőim miatt; ennyi minimum kell, hogy „beérjen”. Novella esetén egy hét alatt kibomlik az ötlet és utána legfeljebb egy nap a formába öntés - leszámítva a csiszolást.

Mennyi utómunkát szoktál végezni, miután elkészülsz? Mennyit változtatsz általában az első legélt műhöz képest?

- Rengeteget csiszolom minden írásomat és nem szégyellem bevallani. Általán tisztelt író társak és nagy elődök is ezt tették. Volt írásom, amit több, mint ötvenszer olvastam át és szinte sosem hagytam „annyiban”. Főszerkesztőként éppen az ú.n. Pilátusi hozzáállást („amit írtam azt megírtam”) róttam fel egyes magabiztos, ámde gondatlan újoncoknak.

Előfordult már, hogy olyat írtál, amit később megbántál, vagy mert nem tetszett, vagy mert nem azt a hatást váltotta ki, amire számítottál?

- Vannak írásaim, melyeket ma már másképp írnék meg. Érdekes módon sokan ezeket tartják a legjobbnak. Az olvasók visszajelzéseire figyelek, de mégiscsak olyasmit írok, aminek én is célközönsége lennék.

A régi írásaidat olvasva van, hogy megmosolygod magad, vagy épp fogod a fejed?

- Szerintem az igazán rossz írásaim nem jelentek meg nyomtatásban. Ha nem tetszik valami - és korábbi, megjelent írásaiban is van ilyen - azt egyszerűen átírom a saját törzsszövegemben.

Előfordult már, hogy más által megalkotott szereplőt vettél kölcsön műveidben? Ha igen, az alkotó tudott róla? (persze nem plágiummal akarlak vádolni, félre ne értsd).

- *A plágium a tisztességes írók örök mumusa lehet, hiszen valaki mindig rámutathat egy ismeretlen filmre - könyvre, amelyben hasonló cselekmény, karakter stb. bukkan fel.*

Részemről Rashad Bhokr Bugadaj ork sámán karaktere az, aki szerintem ebből a szempontból leginkább kérdéses. A „Hollóidők” trológia főszereplőjét egy nálam szerepjátékban évekig létező rendkívül komisz és túlélő ork pap alakjáról mintáztam – a játékosomat viszont bevallottan Skandar Graun ihlette meg. A kör így látszólag bezárul, de az általam alkotott Rashad korántsem valami tréfás karakterként kelt életre: ahhoz túlságosan sok benne a fenevad - és a sámán.

Ki a kedvenc Magus íród, és regényed?

- *Kedvenc regény „A Halál havában” - mert számomra az nyitotta ki a kaput Ynev világára. Kedvenc Magus íróm Boomen. Nemcsak emberileg és stílusában becsülöm, de ő az, akiben humor tekintetében is egy hullámhosszon vagyunk. Csak ő eredetibb: mindig sikerül meglepnie.*

Más világra is irsz? Esetleg a jó öreg Földünkre?

- *Úgy gondolom, hogy a legtöbb történet nem a „díszleteken” múlik. Igen írtam és írok Földön játszódó történeteket is.*

Most dolgozol valamin? Ha igen, elárulnál pár dolgot róla?

- *Mindig dolgozok valami írivalón. Mostanában ismét olyasmin, amiben örömet lelem - tapasztalat szerint azok sikerülnek a legjobban. Egyelőre nem Magus. Elbókláztam a SF és az Achameneid-dinasztia korabeli Perzsia vidékére, persze nem ugyanabban a regényben.*

Az Inomival milyen kapcsolatban vagy, mióta nem vagy főszerkesztő?

- *Utódom, Kolozsvári Zsófia meglepően sok dolgot csinál és szerintem jól, többek között az Inomival aktuális kapcsolattartást is. Mióta ő végzi a főszerkesztéssel kapcsolatos ügyintézését (ami mindig több, mint aminek látszik) ajándékként élem meg a felszabaduló időt. Így aztán valójában nincs igazán kapcsolatom az Inomival, de nem váltunk el haraggal, vagy ilyesmi.*

A többi Magus íróval milyen a kapcsolatod?

- *Kíváncsi vagyok, más is megfelel el ilyen kérdésre? Keith Alansont szabadon idézve, a Magussal töltött évek alatt számos érdekes vagy nagyszerű emberrel ismerkedtem meg. Van akít azért tisztelek, amit letett az asztalra, másokat személyükben is nagyra becsülök. Az „elődeim” közül kifejezetten megkedveltem Nyulászi Zsoltot, Juhász Viktort, Csigás Gábort vagy éppen Szabó Pétert, ugyanakkor Gáspár Pétert és Kornya Zsoltot jobban megismerve, velük igazán jó kapcsolatot tudtam kialakítani. Úgy látom, az „új nemzedék” jelentős része emberileg és tehetség szempontjából egyaránt ígéretes. A Magus egyik nagy erőssége volt hogy nagyszerű embereket is vonzott, és nemcsak az írók közül.*

Kicsit más téma: foglalkoztál más szerepjátékokkal is a Maguson kívül? Ha igen, mi volt az első a sorban, és a Magus hányadik helyen áll?

- *ADnD és Warhammer Old World szerepjátékokkal kezdtem. Ezt követte a Magus, majd még úgy féltucat rendszert kipróbáltunk.*

Melyik Magus rendszerrel szoktatok játszani?

- *Magussal mostanság nem adódott időm játszani, de mindig ET szerint játszottunk. Mentségemre szól, hogy AK-val is megpróbáltunk?*

Inkább mesélsz, vagy inkább játszol?

- *Több, mint 95%-ban mesélek.*

Mennyire fontos számodra a játék? Milyen időközönként tudsz rá időt szakítani?

- *Nagyjából kéthetente tudtuk rendszeresíteni az utóbbi években. A hetenkénti találkozók most már nem megy.*

Mégegyszer köszönjük a válaszokat, és további sok sikert!

Szívesen. Járjatok szerencsével!

Interjú: Pentagram Team

Az utolsó szó jogán...

Ahogy az mindig is lenni szokott, amikor az ember valami újba kezd, nagyon sok ötlet merült fel a Pentagram munkálatai során is; ezek egy része eredeti formájában, mások megváltozva váltak valóra, és soknak lett osztályrésze a feledés homálya is.

Mint ahogy a Kedves Olvasó közös munkánk első gyümölcsét tartja a kezében, így kérjük legyen elnéző mind az esetleges tartalmi, mind pedig a formai hibákkal szemben; igyekeztünk legjobb tudásunk szerint megfelelni az elvárásoknak.

Mindazonáltal a kritikákat szívesen vesszük, akár a fórumokon, akár levélben.

A sors különös játéka az Alan O'Connorral való interjú aktualitása... A kérdések összeállítását már akkor megkezdtük, amikor még fuvallatait sem lehetett érezni a változás napokban beköszöntő szelének.

Mi legalábbis Weila jóindulatának tekintjük és bízunk a jövőben.

Innuor Imperali

Ceriak